

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Solon

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

78
ἀλλ' εἰς ἐνὶ χροῖον ἄρετῆς ἴσχυος δῖος δὲ δόξης πλατῆ-
ρῆμοι καὶ τυπούμενοι συμβαίνοιν ἀλλήλοισι· ὁ δὲ παρὲς τε
τὰλλα καὶ σωτηρίαν νόμον ἐφέλησε τῷ Λυκούργῳ. μικρὸς
γὰρ ὡς ὅτ' ἔσθ' ὄρκων φόβος, εἰ μὴ ἀφ' ἧς παιδείας καὶ τῆς ἀ-
γωγῆς οἱ αἰεδδύσε τοῖς ἡγετοῖς τῶν παίδων, τὸς νόμους, καὶ σωφ-
κείωσι τῇ ἔσθ' ἢ ζῆλον τῆς πολιτείας· ὥστε πέντακ-
σίων ἐστὶν πλείω χρόνον τὰ κυριώτατα καὶ μέγιστα ἀφαι-
νεῖν τῆς νομοθεσίας, ὡς περ βαφῆς ἀκράτου καὶ ἰσχυρῆς κατὰ
φαιδρίας. Νουμᾶ δὲ ὅσῳ ἔτι τέλος τῆς πολιτείας, ἐν εἰ-
ρήνῃ καὶ φιλίᾳ τῷ Ρώμῳ ἔσθ' ἔχον, δῖος οὐκ ἐξέλιπε καὶ
μὲν τὴν τελευτῶν ἐκείνου τῷ ἀμφίθρονον οἴκῳ, ὃν κεκληρομέ-
νον αὐτὸς σκεῖν, ὡς περ οἴτως ἐν αὐτῷ πηλοσθένος κα-
θηρμύρον τὸν πόλεμον, δὲ ἀμφοτέρων αἰσπετάσαιτες, αἰ-
ματός καὶ νεκρῶν τῶν Ἰταλῶν ἐπέπλησαν· καὶ οὐδὲ ὀλίγον
χρόνον ἡ καλλιῆ καὶ δικαιοσύνη κατὰ τὰς ἐμμενείας, αἵτε δὴ
καὶ ὁ σωδελικὸν ἐν αὐτῇ τῶν παιδείας οὐκ ἔχουσα, τί οἶμαι;
(φῆσει τις) οὐκ ἔστι δὲ βέλτιον παρ' ἧλθεν ἡ Ρώμη τοῖς πο-
λεμικαῖς ἐρωτῶν ἐρώτημα μακρῶς ἀποκρίσεως δόμοι, ὡς
παρὲς ἀφαιρῶν δὲ βέλτιον ἐπὶ πλούτῳ καὶ ἔσθ' ἢ καὶ ἡγε-
μονία μάλλον ἢ σωτηρία καὶ παρὰ τῆς καὶ τῆς μὲν δικαιο-
σύνης ἀνταρκεία ἡθελεῖται οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τούτῳ Λυ-
κούργῳ πούδ' ἐβόηται, δὲ Ρώμῳ μὲν τῶν ἐπὶ Νουμᾶ
κατὰ τὰς ἐξ ἀφαιρῶν, ἐπιδοῦναι τοῖς παρὰ τὰς ποσὺ-
τον Λακεδαιμονίους δὲ, ἀμὰ τῶν παρ' ἧτον ἐκβῶναι τῶν
Λυκούργου ἀφαιρῶν, ἐπὶ μεγίστων ταπεινοτάτοις γυμνάσι,
καὶ τῶν τῶν Ἑλληνῶν ἡγεμονία ἀποβαλόντας, κινδυνώσαν
παρὲς ἀσάσεως, ἐκείνο μὲν τῶν Νουμᾶ μέγα καὶ θεῖον
ὡς ἀληθῶς ἔσθ' ἔχον, δὲ ξένῳ μετὰ πέμπτῳ γυμνάσι, καὶ
πρῶτα πειθῶ μετὰ βαλεῖν, καὶ κρατῆσαι πόλεως οὐπω συμ-
πεπνυκίας, μήτε ὄπλων δεηθῆναι, μήτε βίας ἴνους, (ὡς
Λυκούργος ἐπὶ τῷ δήμῳ ἦγε τοῖς ἀείσοις) ἀλλὰ σοφία καὶ
δικαιοσύνη πρῶτα οὐκ ἄλλως παρὰ τὰς γυμνασίων καὶ σωφ-
μοσάσας.

A sed mox ab incunabulis ad unam figurati & con-
formati formam virtutis consentirent inter se?
Id quod Lycurgo cum ad alia multa, tum ad le-
gum conseruationem fuit adiumento. Nam par-
ui fuisset momenti iurifurandi religio, nisi per
disciplinam & institutionem leges puerorum mo-
ribus quasi tinxisset, & nutrimenta ardenti studio
imbuisset institutorum suorum. Vnde præcipua
& prima legum capita amplius quingentos an-
nos, tanquam acri & valida infecta tinctura, vi-
guerunt. Enimvero quod destinauerat Numa a-
ctiones suas, vt in otio & tranquillitate ageret Ro-
ma, protinus cum ipso expirauit, & ab excessu eius
biforem ædem, quam clausam tenuerat ipse, quasi
reuera ibi constrictum domans bellum, vtrinque
aperuerunt, cædibusq; ac sanguine inundauerunt
Italiam. Ita elegantissimus ille & æquissimus status
ne modico quidem tempore durauit: quippe vin-
culo deficiebatur institutionis. Quid ergo roges,
numne fecit re militari Roma progressum? Qua-
stio hæc apud homines qui progressum in pecunia
& luxu & imperio potius quam in securitate,
tranquillitate & continentia cum innocentia con-
iunctis collocant, longum flagitet responsum. Et
quidem id ipsum pro Lycurgo dicas facere, quod
Romani, vbi à Numæ disciplina discesserunt, tan-
ta incrementa imperii sumpserunt: contra Lace-
dæmonii simul atque instituta deseruerunt Ly-
curgi, ex summo potentia apice ad infimam reci-
derint sortem, amissoque Græciæ imperio, fue-
rint in periculum excidii adducti. Illam tamen
haud dubiè prærogatiuam habet Numa insignem
& diuinam, quod hospes ad regnum vocatus fue-
rit, omnia cum beneuolentia mutauerit, & mode-
ratus sit ciuitati nondum consentienti, nullis ad
id armis vsus vel vi, quomodo aduersus popu-
lum optimates duxit Lycurgus, sed sapientia &
iustitia, non temeritate omnes conglutinauerit &
colligauerit.

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ

Βίοι παράλληλοι.

ΣΟΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΠΛΙΚΟΛΑ.

ΣΟΛΩΝ.

ΙΔΥΜΟΣ ὁ γραμματικὸς, ἐν τῇ παρὲς
τῶν ἀξίων τῶν Σόλωνος ἀπὸ γραφῆς παρὲς
Ἀσκληπιάδῳ, Φιλοκλέους υἱὸς τέττα-
λέξιν, ἐν ἧ τῷ Σόλωνι παρὲς Εὐφορίωνος
ἀποφαίνει, ὡς τῶν τῶν ἄλλων δόξαν ὅσοι μέμνηται
Σόλωνος. Ἐξ ηκεσίδου γὰρ αὐτὸν ἀπορτες ὀμαλαῖς γεγενέ-
ναι λέγουσιν, ἀδρός οἰσία μὲν (ὡς φασι) καὶ διωάμει μέ-
σου τῶν πολιτῶν, οἰκίας δὲ παρὲς καὶ γυμνῶν. ὡς γὰρ
Κοδείδης ἀνέκεθεν. τῶν δὲ μητέρα τῷ Σόλωνος Ἡρα-
κλείδης ὁ Ποιλικὸς ἰσορεῖ τῆς Πεισιφρατοῦ μητρὸς ἀνεψιῶν
γυμνάσι. καὶ φιλία ἔσθ' ἔχον ὡς ἀδελφῶν, πολλὴ μὲν ἀφαι-
τῶν συγγένειαι, πολλὴ δὲ ἀφαι τῶν ἀφαι καὶ ὄρα,

P L V T A R C H I

vita comparata.

E SOLONIS ET POPLICOLÆ.

SOLON.

IDYMVVS grammaticus in ta-
bularum Solonis breuiario,
quod ad Asclepiadem scripsit,
testimonium citat Philoclis
cuiusdam, quo præter opinio-
nem aliorum qui Solonis me-
minerunt, asserit filium eum
Phocionis fuisse. Omnes enim vno ore ab Exece-
stide memorant genitum: viro (vti ferunt) inter ci-
ues mediocriū facultatū, sed genere primæ familiæ.
Duxit enim à Codro originē. Matrē Solonis He-
raclides Ponticus matris Pisistrati fuisse consobri-
nā tradit. fuitq; initio inter eos necessitudo ex pro-
pinqvitate magna, magna itē ex indole & forma,

quod captus Pisistrati amore, ut nonnulli perhibent, esset Solon. Vnde (ni fallor) exorta post civili inter eos dissensione simultas illa nullam in acerbitatem aut atrocitatem excessit, sed constituerunt eorum animis veteriura, ardentemque magni ignis viam adhuc flammam conseruauerunt, memoriam & gratiam amatoriam. Nam aduersus formosos non fuisse Solonem munitum, neq; satis animi habuisse, ut quasi pugil congregaretur cum amore cominus, id cum ex versibus eius cognoscas, tum ex eo quod scripsit legem quae diferte verabat ne se serui vngerent, aut pueros amarent, quod id annumeraret inter res probatas & honesta studia, & ad ea quodam modo dignos inuitaret, a quibus arceret indignos. Fertur Pisistratus quoque amatorem Charmi fuisse, & signum Cupidinis in Academia, vbi ignem accendunt illi qui sacram facem decurrunt, sacrasse. Igitur Solon, quum facultates suas pater eius munificentia (ut ait Hermippus) & largitionibus attriuisset, nec deessent qui vellent suppeditare ei necessaria, erubescens accipere ab aliis, quod ex ea esset natus domo quae succurrere consueuisset aliis, contulit se etiamnum adolescens ad mercaturam. Quamuis alii dicant multarum rerum vsus & cognitionis potius gratia Solonem quam quaestus vagatum per orbem fuisse. Erat enim sapientiae ex professo amator. Quippe qui vel grauis aetate iam senescere se diceret multa in dies addiscentem. Diuitias non nimium sectatus est, aitq;

*Haud magis est diues, cui argenti atque affluit auri
Copia, tum frugum fertilis arua soli,
Grex quoque equum, mulique, atque haec cui sola supersunt,
Vt valeat venter, cum pedibusque latus.
Huc si natorum florens accesserit aetas,
Et decor uxoris, rite beatus erit.*

At alio loco ait,

*Non sperno nummos, si sit possessio iusta.
At nolo iniustos: vltio nam sequitur.*

Quid autē causae est quin boni & politici viri nec sollicitentur illorum parandorum cura superuacaneorum, nec rerum vtilium & commodarum respuant vsu? Enimvero illo seculo (ut ait Hesiodus) nullum opus vitio vertebatur, neq; adferebat ars discrimen. Mercatura etiam in dignatione erat, quae commoda ex regionibus barbaris adscisceret, amicitias cum regibus conciliaret, & multarum rerum conferret peritiam. Aliqui insuper mercatores magnarū conditores urbium fuerunt, ut qui Massiliam cōdidit primus, quem Galli Rhodani accolae cupide amplexi sunt. Ad hanc Thalem memorant mercaturis faciendis operam dedisse, Hippocratem quoq; mathematicum, Platoni itē occasionem fuisse peregrinationis, olei in Aegypto distractionē. Ceterum quod fuerit profusior Solon & vita mollior, atq; in versibus licentiore vsus sit quam pro philosopho de voluptatibus oratione, id ex vita mercatoria putant ei hāsisse. Siquidem pro multis & grauibus, in quibus versatur periculis, lautitias aliquas & delicias eam postulare. Nam quod in pauperum se potius numero quam opulentorum reponeret, ex hisce liquet:

*Diues enim plerumque malus, sed rectus egenus:
At virtutis opes non nisi rectus habet.
His non cedo malis, quarum est possessio firma: ass
Esse potest locuples improbus, atque probus.*

A (ὡς ἔνιοι φασὶν) ἐρωτικῶς τὸν Πεισίπρατον ἀπαζόμενον τῷ Σόλωνος. ὅταν ὑπερῶν (ὡς εἴκειν) εἰς ἀγαθοῦσιν αὐτῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ καταστάντων, ὁδὸν ἠέγουσεν ἢ ἐξήρα σκληρῶν οὐδὲ ἀχρεῖον πάθος, ἀλλὰ παρέμεινεν ἐκεῖνα τὰ δίκαια τῆς ψυχῆς, καὶ παρεφύλαξε τυφομύλιον ἀδρού πυρὸς ἐπὶ ζῶσαν φλόγα τῷ ἐρωτικῷ μνήμιλι καὶ χέειν. ὅπ δὲ πρὸς τοὺς καλοὺς ὅτι ἠέχουσεν ὁ Σόλων, οὐδὲ ἐρωτικῶς γὰρ ἀλέος αὐτομασῆναι, πικρῆς ὅπως ἐς χεῖρας, ἐκ τε τῶν ποιημάτων αὐτῶν λαβεῖν ὅτι, καὶ νόμον ἔγραψε ἀγαθῶν ἔργων καὶ δούλων μὴ ξηραλοφίην μηδὲ παιδερασίην, εἰς τὴν τὴν καλῶν μερίδα καὶ σεμνῶν ἔπιτηδῶν πηλομῆκος δὲ πρῶτον ἀγαθῶν, καὶ ἔπειτα τινὰ τοὺς ἀξίους, πρῶτον καλούμενος ἂν τοὺς ἀναξίους ἀπῆλανε. λέγεται ὅτι καὶ Πεισίπρατος ἐραστὴς Χαρμοῦ ἡρώδατος, καὶ δὲ ἀγαθῶν τῷ ἐρωτικῷ ἐν Ἀκαδημία κληροῦσας, ὅπου δὲ πῦρ ἀνάπτουσιν οἱ τὴν ἱεράν λαμπάδα ἀγαθῶν. ὁ δὲ οὖν Σόλων, τὴν οἰσίαν τῷ πατρὶ ἐλάττωσαντος εἰς Φιλαιδεσπίας πινὰς (ὡς φησὶν Ἐρμιππος) καὶ χεῖρας, ὅτι αὐτὸν ἀπορήσας τῶν βουλομένων ἐπαρκεῖν, ἀδούμῆκος ὅτι λαμβάνειν παρ' ἐτέρων, ὅτι οἰκίας γεροντῶς εἰρησμένης ἐτέροις βοηθεῖν, ὡρμησε νέος ἂν ἐπὶ πρὸς ἐμπορίαν. καὶ τοὶ φασὶν ἔνιοι, πολυπείρας ἐνεκα μᾶλλον καὶ ἰσορίας, ἢ χρηματισμοῦ πλανηθῆναι τὸν Σόλωνα. σοφίας μὲν γὰρ ἰσομολογησάμενος ἐραστὴς, ὅς γε καὶ πρῶτος ἂν ἐλεγε γρησάμενος αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος πλεῖστον δὲ ὅτι ἐθαύμαζε, ἀλλὰ καὶ φησὶν ὁμοίως πλεῖστον

--- ὅτι πολὺς ἀργυρὸς ὅτι

Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρος πεδία,
Ἴπποι θ' ἡμίονοί τε, καὶ ἄλλα τῶντα παρέσι,
Γαστήρ τε καὶ πλῆρη καὶ πρὸν ἀβρα πατήν.
Παιδὸς τ' ἠδὲ γυναικὸς ἐπὶ καὶ τῶν ἀφίκτηται,
D Ἦθη σὺν δὲ ὡρῇ γίνεσθαι ἀρμονία. ἀλλ' ἐτέρωθι λέγει,
Χρήματα δὲ ἰμεῖρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπαισθαι

Οὐκ ἐθέλω πρῶτος ὑπερῶν ἢ ἄλλο δίκην. καλὴ δὲ ὁδὸν τὸν ἀγαθὸν καὶ πολιτικὸν ἀνδρα μῆτε τῶν ἀειπῶν τῶν κτήσιν ἐν ἀποδῆ πῆρασθαι, μῆτε τῆς χρείας τῶν ἀναγκῶν καὶ ἰσχυρῶν καταφρονεῖν. ἐν ὅ τοῖς τότε χρόνοις, καθ' Ἡσίοδον, ἔργον ὁδὸν ἠέγουσεν ὁ οὐνεῖδος, ὁδὸν τέχνη ἀγαθῶν ἐφerein ἐμπορία ὅτι καὶ δόξα εἶχεν οἰκίαν μὴ τὰ βαρβαρικά, καὶ πρῶτος ἐνέστα φιλίας βασιλέων. καὶ πρῶτος ἐμπειρίας ποιῶσα πολλῶν. ἔνιοι δὲ καὶ πόλεων οἰκιστὰς γεροντῶν μεγάλων, E ὡ καὶ Μασαλίας πρῶτος ὑπὸ Κελτῶν τῶν ἀειπῶν τὸν Ροδανὸν ἀγαπητῶν. καὶ Θαλιῶν δὲ φασὶν ἐμπορία χρεῖσθαι, καὶ Ἴπποκράτῳ τὸν μαθηματικὸν, καὶ Γλάτωνι τῆς ἀποδημίας ἐφόδιον, ἐλαίου πινὸς ἐν Αἰγύπτῳ ἀγαθῶν χρεῖσθαι. ὁ δὲ οὖν ἀδύπαμον τῶν Σόλωνι καὶ ὑπερῶν πρὸς τῶν διαγῶν, καὶ ὁ φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον ἐν τοῖς ποιήμασι ἀγαθῶν λέγεισθαι πρὸς τῶν ἠδδων, τὸ ἐμπειρῶν οἶοντα βίον πρῶτος τεύχεται. πολλοὶ γὰρ ἔχοντα κινδύους καὶ μεγάλους, αὐτὰ πρῶτος τεῖν πάλιν ἀπαθείας πινὰς καὶ ἀπολαύσας. ὅτι δὲ αὐτὸν ἐν τῶν πενήτων μερίδι μᾶλλον ἢ τῶν πλοισίων ἐπαθε, δηλῶν ὅτι ἐν τούτων,

Πολλοὶ γὰρ πλεῖστον κακῶν, ἀγαθῶν δὲ πείνονται.
Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐδὲν ἀμεμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλεῖστον ἐπεὶ δὲ μὲν, ἐμπεδοῖν ὅτι,
Χρήματα δὲ ἀγαθῶν ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

τῆ δὲ ποιήσει κατ' ἄρχας μὲν, εἰς ὅσον ἄξιον ἀποδοῆς, ἀλλὰ πάλιν, ὡς εἴοικε, πρὸς ἄλλοις, καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐν ὁμοιοῦσι ὑπερῶν, καὶ γὰρ ἡ μάστιξ ἐπέτεινε φιλοσόφους, καὶ τῶν πολιτικῶν πολλὰ συγκατέπλεκε τοῖς ποιήμασιν, ὅχι ἰσορίας ἐνεκεν καὶ μνήμης, ἀλλ' ἀπολογισμοῖς τε τῶν πεπραγμένων ἔχοντα, καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐπιεικείας, καὶ ὅτι πλεῖστους πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. ἔνοι δὲ φασι ὅτι καὶ τοῖς νόμοις ἐπεχίρηνεν ἐντείνας εἰς ἕπος ὅθεν ἐκείνην, καὶ ὁμομημονόδοισι τὴν ἀρχὴν οὕτως ἔχουσαν,

Πρῶτα μὲν ὁρῶμεθα Διὶ Κροῖδῃ βασιλῆϊ,
Θεομοῖς τοῖς δὲ τύχῃ ἀγαθῶν καὶ κῆδος ὀπάσασα.
φιλοσοφίας ἢ ἠθικῆς μέγιστα ὁ πολιτικὴν, ὡς περ οἱ πλεῖστοι
τὸ τότε σφῶν, ἠγάπησεν. ἐν ἧ τοῖς φυσικαῖς ἀπλοῖς ἐστὶ λία καὶ
ἀρχαῖος, ὡς δὴ ἄλλοι ἐκ τούτων;

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μῆκος ἠδὲ χαλαρῆς
Βροτῆ δὲ ἐκ λαμπερῆς γίνεται ἀστέρων.

Ἐξ ἀνέμων δὲ θαλάσσα γερᾶσεται ἡ δὲ πῖς αὐτῶν
Μηκίη, πύτων ἐστὶ δισχοπάτη. καὶ ὡς εἴοικε

ἢ Θάλεω μόνον σοφία τότε περατιέρω τῆς χρείας ὀξικέας τῆς
θεωρίας, τοῖς ἄλλοις ἀπὸ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς, ὡς ὅμοια τῆ
σοφίας ἠγάπησεν. ἡμέας ἢ μετ' ἀλλήλων ἐν τε Δελφοῖς ὁμοῦ
λέγονται, καὶ πάλιν ἐν Κορίνθῳ, Περικλῆδης σύλλογον πι
να κρινόντων καὶ συμπόσιον κατασκιάσαντος. ἐπὶ ἧ μάλ
λον εἰς ἀξίωμα καὶ δόξαν αὐτοῖς κατέστη ἢ τῆς τριπόδος
περίοδος, καὶ ἀπὸ πύτων ἀνακύκλιος καὶ ἀνυπέριξ, μετ'
ἀιδμείας φιλοπόμου γινόμενῃ. Κώων γὰρ (ὡς φασι) κατὰ
ἀντιπύτων σαλῶν, καὶ ξένων ἐκ Μιλήτου κωριαμῶν τὸν βό
λον ἔπειτα φανερόν ὄντα, χρυσοῖς ἐφάνη τριποῖς ἐλάττωτος, ὃν
λέγουσιν Ἐλένῳ πλέουσιν ἐκ Τροίας αὐτῶν κατὰ τῆς
χρησμοῦ πῖνος ἀναμνηθεῖσαν παλαιῶν. ἡμοῦ μὲν ἢ τοῖς ξέ
νοις πρῶτον ἀπλοῖας πρὸς τοὺς ἀλλοίους καὶ τῆς τριπόδος,
εἶτα τῶν πόλεων ἀναδέξα μῶν τῶν ἀφ' ὧν ἀρχὴν ἀρχὴ πολέ
μου παρελθούσαν, ἀνεῖλεν ἀμφοτέροις ἢ Πυθίᾳ, τὰ σφω
πάτω τὸν τριπόδα ἀποδοῦμαι. καὶ πρῶτον μὲν ἀπεσάλη
πρὸς Θαλάμῳ εἰς Μίλητον, ἐκείνῳ Κώων ἐν δωρομῶν
ὀκείῳ καὶ πρὸς ἀπὸ μῶν ὁμοῦ Μιλησίους ἐπέλεμψαν.
Θάλεω δὲ Βίατῳ σφώτερον ἀποφαινοῖτος αὐτῶν, πρὸς ἐ
κείνον ἦκεν. ἀπὸ ἐκείνου δὲ αὐτῶν ἀπεσάλη πρὸς ἄλλον ὡς
σφώτερον. εἶτα πρὸς ἑαυτὸν καὶ ἀναμνηθεῖσαν ἔπειτα, ὅτι Θα
λήν ὁ δούτερον ἀφίκετο καὶ τέλος εἰς Θήβας ἐκ Μιλήτου χ
μαθεῖς, τὰ Ἰσημῶν Ἀπόλωνι κατὰ τῆς ἡμέρας. Θεόφραστος δὲ
Φησι πρῶτον μὲν εἰς Γρήνην Βίατη τῆς τριπόδα πεμφθῆναι,
δούτερον δὲ εἰς Μίλητον Θάλη Βίατῳ ἀποπέμφαντος. ἔ
πειτα δὲ ἀπὸ πάντων, πάλιν εἰς Βίατῳ πρὸς ἐλθεῖν, τέλος ἢ εἰς
Δελφοῖς ἀποσαλῆναι. ταῦτα μὲν ἐν τῶν πλεόνων τεθρύλ
ληται, πλὴν ὅτι ὁ δούτερον αὐτῶν τῆς τριπόδος οἱ μὲν φιάλην ὑπὸ
Κροῖσου πεμφθεῖσαν, οἱ ἢ ποτήριον Βαθυκλέους ἀπολιπόντος
εἶναι λέγουσιν. ἰδίᾳ ἢ ἀναχάρσεως τε πρὸς Σόλωνα, καὶ πάλιν
Θάλεω συνείδω πῖνα καὶ λόγους ἀναχάρσει τοῖς τοῖς. Ἀ
νάχαρον μὲν εἰς Ἀθήνας φασι ὅτι τῆς Σόλωνος οἰκίαν ἐλθόν
τα, χόπτειν, καὶ λέγειν ὡς ξένος ὢν ἀφίκεται φιλίαν ποιησόμε
νος καὶ ξείνῳ πρὸς αὐτόν. ἀποκρινόμενός ἢ Σόλωνος, Οἴ
καὶ βέλπῳ ἐστὶ ποιῆσαι φιλίαν, Οὐκ ἔστιν (φάναι τῆς ἀνάχαρον)
αὐτὸς ὢν οἰχιστὴν ποιῆσαι φιλίαν καὶ ξείνῳ πρὸς ἡμᾶς. οὕτω
δὲ θαυμάσια τῶν ἀρχαίων τῶν ἀνδρῶν τὸν Σόλωνα, διξασθαι φιλοφροσύνης, καὶ χροῖον πῖνα χεῖν παρ' αὐτῶν,

A Poetica ab initio non vllam ad rem grauem, ve
rum ludibundus videtur temporis per otium fal
lendi gratia vsus obiter, atque in ea se exercuif
se. Post & sententias inclufit verbis philosophi
cas, & ex iis quæ gesserat in repub.intexuit mul
ta, non scribendi historiam vel memoriae causa,
fed ad defendendas actiones suas, interim ex exci
tandos castigandosq; & obiurgandos Athenien
fes. Tradunt aliqui & leges suas aggressum in car
mine illigare, ac principium recenferent huiufce
modi,

*Oramus primum, rex ut Saturnius hisce
Legibus affiret, velut & concedere laudem.*

B Ex philosophia ethica, præcipue politica, sicut ple
riq; sapientum, est factatus: in phycis mire est sim
plex & antiquarius, vt ex his patet,

*Nubibus è gelidis niuium vis densa creatur,
Et quæ per tectum grando crepare solet:
At tonitru è claro spectatur fulmine nasci:
Et pelagus venti si incubuere, mouent.
Verum id si flatus conturbet nullus, in orbe
Aequum vel placidum nil magis esse potest.*

C Omnino sola tunc videtur Thalys sapientia vsu
m excessisse speculatione, reliqui ciuilibus ab artibus
nomen inuenerunt sapientia. Fuisse vna perhi
bentur & Delphis & post Corinthi, vbi commu
nem quendam conuentum eorum & conuiuium
Periander instruxerat. Maiorem autoritatem iis &
gloriam mensæ orbis, & per omnes circulus, mu
tuaq; inter ipsos cum honorifica modestia conces
sio conciliauit. Nam quum Coi (vt fama est) verric
ulum traherent, cuius iactum adhuc incertum
hopites emerant Milesii, auream mensam conspe
xerunt extractam, quam fuisse ab Helena aiunt à
Troia remeante, quum veteris oraculi reminisce
retur, deiectam. Concertatione de mensa inter ho
spites & piscatores exorta, excipientibus inde ciui
tatibus contentionem, quæ in bellum vsq; erupit,

D responsum vtrifq; ab oraculo Delphico est, vt sa
pientissimo mensam donarent. Ita primum Mile
tum est ad Thalem missa, Cois vni illi id, de quo
cum vniuersis Milesiis arma contulerant, vltro do
no dantibus. Thale Biantem se sapientiore affe
rente, ad illu peruenit, ab illo rursus ad alium missa
est tanquam sapientiore. Inde ita circulus & re
missa, rediit iterum ad Thalem. Ad vltimum ex Mi
lecto Thebas deportata, & Apollini Ismenio est sa
crata. Theophrastus autor est Priene eam primu
ad Biantem fuisse destinata, deinde ad Thale remit
tente eam Miletum Biantem: ita ambitu omniu con
fecto redisse ad Biantem, ad extremu Delphos de
portata. Hæc fama est à plerifq; vulgata, nisi quod
donum pro mensa, alii phialam à Cræso missam, a
lii relictum ibi à Bathycle poculum prodant. At
priuatâ consuetudinē & colloquia cum Solone A
nacharsis atq; etiam Thalys litteris tradunt huiuf
cemodi. Anacharsim autumant, quum ad edes So
lonis commeasset, fores pulsasse, atq; edidisse ad
uenam se esse, qui ad contrahendam cum eo ami
citiâ & ius hospitii eo accessisset. Responsum red
dente Solone, *Præstat domi amicitias conciliare. Quin
tu igitur, subiecisse Anacharsim, qui domi es, iungis
nobiscum amicitiam & hospitium?* Eam illius sagaci
tatem quum stuperet Solon, hominem excepisse
benigne, atque aliquamdiu apud se detinuisse,

F tu igitur, subiecisse Anacharsim, qui domi es, iungis
nobiscum amicitiam & hospitium? Eam illius sagaci
tatem quum stuperet Solon, hominem excepisse
benigne, atque aliquamdiu apud se detinuisse,

quum rempublicam gereret, & leges conscriberet. Enimvero re intellecta derisisse Anacharsim molitionem Solonis, qui civium se iniurias & cupiditates putaret refranaturum scriptura, quæ nihil à telis aranæorum differret, sed sicut illæ, imbecillos tenuesque esset, quos comprehendisset, retentura: validos vero & pecuniosos transmissura. Quibus Solonem ferunt occurrisse, stare homines etiam pactis conuentis, quæ neutri parti expediat violare, ac leges ita se temperare civibus omnibus ut futurum perspicuum esset, antiquius esse colere iustitiam quam ius violare. Verum horum quidem euentus Anacharsis coniecturæ potius quam spei respondit Solonis. Iam hoc quoque dixit se mirari Anacharsis, quum concioni interfuisset, quod dicerent apud Græcos sapientes, stulti iudicarent. Quum profectus esset Miletum, ad Thalem, Solon, aiunt mirum sibi eum dixisse videri, quod nuptias & sobolis procreationem omnino negligeret. Thalem autem in præsentia quidem tacuisse, aliquot vero dierum interuallo subornasse peregrinum quendam, qui modo decimo die ab Athenis profectus se diceret. Quærente Solone, num quid Athenis noui, hominem quæ diceret edoctum, Nihil, respondisse, aliud, nisi sane quod adolescens efferretur, & prosequeretur funus tota ciuitas. Nam erat, ut ferebatur (inquit) clari viri filius & virtute inter ciues primi: nec aderat ille, sed longo iam spatio dixerunt eum peregre esse. O hominem infortunatum, dixisse Solonem. Quodnam ferebant eius nomen? Audiui equidem, inquit, nomen, homo, sed excidit mihi, tantum memini multam habitam mentionem eius sapientiæ & iustitiæ. Ita scilicet admoto ad singulas interrogationes metu, Solonem iam tandem commotum ipsum hospiti suggestisse nomen, ac requisisse Solonisne ille defunctus esset filius. Quo annuente, cepisse illum caput cadere, aliaque & facere & dicere quæ mœrore oppressi assolent. Tum Thalem represso Solone ridentem dixisse, At hæc me Solon à connubio deterruerunt, & à liberis tollendis, quæ te etiam infringunt, virum constantissimum. Te vero nihil hic nuntius moueat. hæc enim ficta sunt. Atque hæc quidem Hermippus Patæcum, qui Æsopi se ferebat animam habere, scribere refert. Atqui ineptus & ignauus sit, qui formidine amissionis res comparare necessarias negligat. Eadem enim ratione neque opes, neque gloriam, neque sapientiam, quum hanc habeas, trepidans ea spoliari, amplectaris. Etenim virtutem, cuius nihil fructu præstantius vel iucundius, ex morbis cernimus & venenis labefactari. Atque ipse Thales nihilo magis à terrore securior per cœlibatum erat, nisi sane amicos, familiares, patriam refugit habere. Imo vero filium etiam ipse habuit adoptiuum ex forore natum, ut aiunt, Cymbistum. Nam quum animo quidam infiti sint igniculi amatorii, natusque ille sit, sicut ad sentiendum, cogitandum, reminiscendum: ita ad diligendum: arreperit & adhærescit quid externi iis quos deficit proprium. Quum velut domum & prædium legitimis orbum successoribus, alieni & non iusti filii pium animum captant obsequiis, cui simulatque insinuauerint se, & occupauerint eum, infundunt vna cum amore curam sui ac sollicitudinem. Itaque cernas eos qui durius quam pro natura de nuptiis & suscipiendis liberis verba faciunt,

A ἤδη τὰ δημόσια πρᾶττοντα καὶ σωτατόμῃον τοῖς νόμοις. τὸν οὖν Ἀνάχαρσιν πυθόμενον, καταγελᾶν τῆς πρᾶγμα-
 τίας τῆ Σόλωνος, οἰομένου γραμμασίον ἐφέξειν τὰς ἀδι-
 κίας καὶ πλεονεξίας τῶν πολιτῶν, ἀ μὴδὲν τῶν ἄραχινῶν
 διαφέρειν, ἀλλ' ὡς ἐκεῖνα, τοῖς μὲν ἀσθενεῖς καὶ λεπτοῖς
 τῶν ἀλισχευμένων κατέξειν, ὑπὸ δὲ τῶν δυνατῶν καὶ πλε-
 σίων διαρραγήσεσθαι. τὸν δὲ Σόλωνα πρὸς ταῦτα φα-
 σὶν εἰπεῖν, ὅτι καὶ σωθῆσθαι ἀσθενεῖς φυλάττουσιν ἀσού-
 δετέρω λειστερές ἐστι πρᾶττοντα τῶν γενηθῶν καὶ τοῖς νό-
 μοις αὐτὸς οὕτως ἀρμόζειται τοῖς πολιταῖς, ὥστε πᾶσι τοῖς
 B πρᾶττοντα βέλπον ἐπιδειξάμενος ὁ δικαιοπρᾶξι. ἀλλὰ
 ταῦτα μὲν ὡς Ἀνάχαρσις εἰκάζειν ἀπέβη μάλλον, ἢ κατ'
 ἐλπίδα τοῦ Σόλωνος. ἔφη δὲ κακείνο θαυμάζειν ὁ Ἀ-
 νάχαρσις, ἐκκλησία πρᾶττοντα, ὅτι λέγουσι μὲν οἱ
 σοφοὶ παρ' Ἑλλήσι, κρίνοσι δὲ οἱ ἀμαθεῖς. πρὸς Θα-
 λιῶν δὲ εἰς Μίλητον ἐλθόντα τὸν Σόλωνα, θαυμάζειν ὅτι
 γάμου καὶ παιδοποιίας ἐπιδείξῃ ἡμέληκε. καὶ τὸν Θα-
 λιῶν τότε μὲν σιωπήσας, ἀγαλιπτόντα δὲ ὀλίγας ἡμέρας,
 ἀνδρᾶ πρᾶττοντα ἔειπεν, ἄριστος ἦκεν φάσκειν δεκα-
 ταῖον ἔξ Ἀθηνῶν. πυθόμενος δὲ τῆ Σόλωνος εἰδήσει κα-
 C νὸν ἐν ταῖς Ἀθηνῶσι, δεδιδαγμένον ἀχρὴ λέγειν τὸν ἀσθενε-
 πον, ὁ δὲ εἰπεῖν ἔτερον, εἰ μὴ τὴ Δία νεαῖσχευ τῆς οὐ
 φορᾶ, καὶ πρᾶττοντα ἡ πόλις. ἡ γὰρ ὑὸς (ὡς ἔφασαν)
 ἀνδρὸς ἐν δόξῳ καὶ πρᾶττοντα ἀρετῆ τῶν πολιτῶν. οἱ
 παρῶν δὲ, ἀλλ' ἀποδημεῖν ἔφασαν αὐτὸν ἤδη πολὺν χρό-
 νον. ὡς δυστυχῆς ἐκεῖνος, φάσαι τὸν Σόλωνα. Τίνα δὲ
 ὠνόμαζον αὐτόν; Ἠχρυστα, φάσαι, ἑυῶμα, τὸν ἀσθενε-
 πον. ἀλλ' οὐ μνημονοῦσιν. πλὴν ὅτι πολὺς λόγος ἡ αὐτῶν σοφίας καὶ
 δικαιοσύνης. οὕτω δὲ κατ' ἐκείνην ἀπόκρισιν τῶν φόβῳ
 πρᾶττοντα τὸν Σόλωνα, καὶ τέλος ἡδη σωτατόμῃον
 D ἔειπεν, αὐτὸν ὑποβάλλειν ἑυῶμα τῶν ξένῳ, πιωθαιόμενον
 μὴ Σόλωνος ὁ τεθνηκὼς ὑὸς ὠνομάζετο. φήσαντος δὲ ἀ-
 σθενεῖ, τὸν μὲν ὀρμήσας πᾶσαι τὴν κεφαλῆν, καὶ τὰλλα
 ποιεῖν καὶ λέγειν ἀσυμβόλῃ τοῖς πρᾶττοντα. τὸν δὲ Θαλιῶν
 ἐπιλαβόμενος αὐτόν, καὶ γελάσας, ταῦτα τοῖς (φάσαι) ὡς
 Σόλων, ἐμὲ γάμου καὶ παιδοποιίας ἀφίσησιν, ἀ καὶ σε κα-
 E τερείπει τὸν ἔρρωμένεσθαι. ἀλλὰ τάρρει τὸ λόγων ἕνεκα τῶν
 πᾶσι γὰρ εἰσὶν ἀληθεῖς. ταῦτα μὲν οὖν Ἐρμιππος ἰσορῆν φη-
 σι Γάτακρον, ὃς ἔφασκε τὴν Αἰσώπου ψυχὴν ἔχειν. αὐτοῦ δὲ
 καὶ ἀληθῆς ὁ τῶν φόβῳ τῆς ἀποβολῆς, τὴν κτῆσιν ὧν χρὴ
 πρᾶττοντα. οὕτω γὰρ αἱ τῆς οὐ πλεῖστον, οὐ δόξαν, οὐ σο-
 φίας ἀγαπήσειε πρᾶττοντα, δεδιδως γέρεσθαι. καὶ γὰρ ἀρε-
 τῆς ἧς κτῆμα μεῖζον ὁ δὲ ἡδίων, ὄξιστα μὴν ὑπὸ νόσων
 καὶ φαρμάκων ὀρώμεν. αὐτὰ τε Θαλιῶν μὴ γήμενα, πλέον
 ὁ δὲ εἰς ἀφοβίαν, εἰ μὴ καὶ φίλων κτῆσιν ἔφυγε καὶ οἰ-
 κείων καὶ πατρειδῆς. ἀλλὰ καὶ παῖδα τὸν ἔχει ποιησάμενος
 αὐτὸς τὸν τῆς ἀδελφῆς (ὡς φάσαι) Κύβιατον. ἰχρυστα γὰρ π
 τῆ ψυχῆς ἀγαπήσας ἐν αὐτῇ, καὶ πεφυκίας ὡσπερ ἀδελ-
 φῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ μνημονοῦσιν, ἔτω καὶ φίλων, ἐνδύεται π
 F οὕτω καὶ πρᾶττοντα τῶν ἐκτός, οἷς οἰκῶν ὁ δὲ ἔστι καὶ
 κατὰ τὸ οἶκον καὶ χρεῶν γησιῶν ἔρημον ἀφάδρον, τὸ φιλό-
 σορον ἀλλοτρεῖοι καὶ νόθοι γεραπθῶντες, εἰσοικισάμενοι καὶ
 καταλαβόντες, ἀμα τῶν φιλεῖν ὁ φροντίζειν καὶ δεδιέναι
 πρᾶττοντα αὐτῶν ἐπεποίησαν. ὥστ' ἴδδεις δὲ ἀσθενεῖς γέροντες
 τῆ φύσει πρᾶττοντα γάμου καὶ γησιῶν παίδων ἀφάδρον,

εἶπα τοὺς ἀδελφεοὺς ὅτι πασι οἰκοτελείων, ἢ θρέμμασι παλ-
λακῶν νοσῶσι καὶ θνήσκουσι καὶ ἀπειρομάχοι ποθοῦν, καὶ Φω-
ναὶ ἀγνοεῖς ἀφίενται. εἶνοι δὲ καὶ κυνῶν θανάτων καὶ ἵππων,
αἰσχρῶς καὶ ἀδύνατος ὑπὸ λύπης διετέθησαν. ἀλλ' ἔτε-
ρεὶ γὰρ πᾶδας ἀγαθοὺς ἀποβαλόντες, ὅσδ' ἐπαθον δεινόν,
εἰδὲ ἐποίησαν αἰσχρὸν, ἀλλὰ καὶ ἡρώμιοι τῶν λοιπῶν βίῃ
καὶ λόγον διετέλεσαν. ἀδύνατος γὰρ ὅσα δύνωια λύπης ἀπε-
ραίνεις ἐπάγεται καὶ φόβοις ἀδύνατοις ἀσκήτοις ὑπὸ
λόγου παρὸς τύχην, οἷς εἰδὲ ἀπολαύσις ἐγγίνεται τῆς ποθου-
μένης παρόντος, τῆς μέλλοντος ὠδίνης ἀεὶ καὶ ἔμοις καὶ ἀγῶ-
νας, εἰ φερροῦνται, παρέχοντος ἀδελφῶν. δεῖ ὅ μὴτε πείρα παρὸς
χρημῶν πεπαυῶν φέρουσι, μὴτε ἀφιλία παρὸς φίλων ἀπο-
βολῶν, μὴτ' ἀπαθία παρὸς τέκνων θάνατον, ἀλλὰ τῶν λο-
γισμῶν παρὸς πάντα καὶ ταῦτα μὲν, ὡς ἐν ᾧ παρόντι, πλείονα
τῶν ἱκανῶν. ἐπεὶ ὅ μακρὸν πῖνα καὶ δυσχερῆ πόλεμον οἷον ἀ-
φείωται τῆς Σαλαμίνων νήσου Μεγαροῦσι πολεμῶντες ἐξέ-
καμον, καὶ νόμον ἔθεντο, μὴτε ἡράσασθαι πῖνα, μὴτ' εἰπεῖν αὐτῶν
ὡς ἡγήσασθαι τὴν πόλιν ἀντιποιεῖσθαι τῆς Σαλαμίνος, ἢ θανάτων ζη-
μιῶν, ἑαρέως φέρων τὴν ἀδύνατον ὁ Σόλων, καὶ τῶν νέων ὄραν
πολλοὺς δεομένους δεχθῆναι τὸν πόλεμον, ἀδελφεοὺς ὅ μὴ ἡρά-
σασθαι ἀρξάσασθαι τὸν νόμον, ἐσκήσατο μὲν ἕκαστον τῶν
λογισμῶν, καὶ λόγος εἰς τὴν πόλιν ἐκ τῆς οἰκίας διεδόθη πα-
ρακινήτικῶς ἔχειν αὐτὸν ἑλεγεῖα ὅ κρύφα συνθεῖς, καὶ μελε-
τήσας ὡς λέγειν ἀπὸ στόματος, ὅξεπῆδ' ἦσεν εἰς τὴν ἀγορὴν
ἀφίω πλείονα παρὸς ἑλμῶν. ὅχλος ὅ πολλοῦ συνδραμόντος, ἀ-
ναβάς ὅτι τὸν τῆς κήρυκος λίθου, ἐν ᾧ ἡ διεξήληθε τὴν ἑλεγεῖαν,
ἧς ὅστις δεχθῆναι. Αὐτὸς κήρυξ ἦλθον ἀφ' ἡμερτῆς Σαλαμίνος
Κόσμον ἐπέων ἀδελφῶν αὐτῶν ἀγορῆς ἑλμῶν.
τὸ τοῦ ποιήματος Σαλαμίνος ἐπιγράψασθαι, καὶ εἶχον ἕκαστον ὅτι
χαιρέντως πάνυ πεποιημένον. τότε ὅ ἀδελφῶν αὐτῶν, καὶ τῶν
φίλων τῶν Σόλωνος δεξασμένων ἐπαγεῖν, μάλιστα ὅ τῶν Πει-
σιγράτῃ τοῖς πολίταις ἐγκελευμένους καὶ παρορμῶντος πει-
σάσασθαι ὅ λέρουσι λύσαντες τὸν νόμον, αὐτῶν ἡσπῶντο ὅ πολέ-
μος, παρορμῶντος τὸν Σόλωνα. τὰ μὲν οὖν δημῶν ὅ τῶν λεγ-
μένων, ποιαὺτ' ὅστις, ὅτι πλῆθους ὅτι Κωλιάδα μὲν ὅ τῶν Πει-
σιγράτῃ, καὶ ἑαλαβῶν αὐτοῦ πᾶσας τὰς γυναῖκας τῆς Δήμη-
τει τὴν πᾶτερον θυγατέρα ὅτι τελέσας, ἐπεμύσαν ἀδρα πῖνον
εἰς τὴν Σαλαμῖνα, παρορμῶντος αὐτόμολον ὅτι, κελθόντα
πῖς Μεγαροῦς, εἰ βάλοντα τῶν Ἀθηναίων τὰς παρὸς τὰς λαβῶν
γυναῖκας, ὅτι Κωλιάδα μὲν αὐτῶν πλείονα τῶν ταχίστην. ὡς ὅ πει-
σάσασθαι οἱ Μεγαροῦς ἀδρα ὅξεπεμύσαν ἐν ᾧ πλοῖον, καὶ κει-
τεῖν ὁ Σόλων ὅ πλοῖον ἐλαυνόμενον ἀπὸ τῆς νήσου, τὰς μὲν
γυναῖκας ἐν ποδῶν ἀπελθεῖν ἐκέλευσε, τῶν ὅ νεωτέρων πῖς
μηδέπω ἡρώμιας ἐνδύμασι καὶ μῆδ' αἰσῶν καὶ ὑποδήμασι τοῖς
ἐκείνων σκευασαμένοις, καὶ λαβόντας ἐγχεῖσθαι κρυπτά, παρ-
σῆν καὶ χορδῶν παρορμῶντος παρὸς τῆς θαλάσσης, μέγιστος αὐτῶν
ποδῶν οἱ πολέμοι, καὶ ἡγήσασθαι ὅ πλοῖον ὑποχείριον. ἔπα-
θον ὅ τῶν παρορμῶν, ὅ παρὸς τῶν οἱ Μεγαροῦς τῆς ὄψης, καὶ
παρορμῶντος ἐγχεῖσθαι, ὅξεπῆδ' ὡς ὅτι γυναῖκας ἀμύλλω-
μένοις παρὸς ἀλλήλους ὡς μηδὲνα ἀφουγῆναι, ἀλλὰ πᾶσας
ἀπολέσασθαι, καὶ τῶν νήσων ὅτι πλῆθους ἀδύνατος ἔχον τοῖς Ἀθη-
ναίοις. ἄλλοι δὲ φασὶν ὅ ὅτι τὸν ἔπον ἡμέσασθαι τὴν κατάλη-
ψιν, ἀλλὰ παρὸς μὲν αὐτῶν τὸν ἐν Δελφοῖς θεὸν χεῖσθαι,
Ἀρχηγροῦς χῶρας θυγατρῶν ἡρώας ἐνοίχουσι
Ἴλασο, πῖς κῆλπος Ἀσωπῶς ἀμφικαλύπτῃ.

A mox eosdem ex vernarum filiis & alumnis pellicum aegrotantibus & morientibus confectos desiderio & in voces erumpentes abiectas. Sunt qui canum & equorum interitum caede & perditeluxerunt, quum alii certe filiis orbi bonis neq; afflixerint sese, neq; turpes praeberint, imo etiam vitam reliquam transegerint moderate. Imbecillitas enim non charitas affert hominibus, qui ratione ad fortunam non occaluerunt, aegritudines imensas & trepidationes, quibus nec frui praesentia rei optate licet, quod expectatio, ne spolientur, dolores & tremores & anxietates his offundat perpetuos. Non oportet autem ab egestate consilium mutuari ad pecuniae ereptionem, neque ad amicorum amissionem ab eorundem solitudine, neq; ab orbitate ad liberorum occasum, verum ex ratione ad omnia. Caeterum de his ut hoc loco plus fati. Quum autem Athenienses diuturno bello & graui de Salaminiorum insula cum Megarensibus gesto fatifcentes sanxissent lege poenam capitale, si quis rogationem ferret vel referret iterum ad ciues de asserenda Salamine, eam infamiam Solon grauius ferens, quum videret iuuentutem magna ex parte occasionem querere arma mouendi, neque eos tamen metu legis audere id inceptare, simulauit dementiam, rumorq; per urbem ex domo eius percrebuit esse cum furore correptum. Composuerat autem clam elegos, quos meditatus, ut memoriter recitare eos posset, pilicatus profiliit repente in forum. Ingenti concursu facto, suggestum praeconis conscendit, & cantu eos versus pronuntiauit, quorum hoc est exordium,

*Adsum praclaræ præco Salaminis ab ora,
In caetum vestrum dulce poema ferens.*

Huius poematis inscriptio Salamis est, & versus continet centum sane quae venuste scriptos. Quos ubi cantauit, & amici eius ceperunt laudare, praecipue autem adhortatus Pisisstratus ciues est, & inflammavit ad parendum dicenti, soluerunt legem, bellumque de integro susceperunt, rebus gerendis praefecto Solone. Ac fama quidem vulgaris est huiuscemodi. Porro ad Coliadem nauigauit cum Pisistrato. Ibi quum omnes faeminas offendisset solennia sacra Cereri facientes, hominem fidum transfugae specie misit Salamina, qui moneret, si primarias Athenientes matronas redigere cuperet in potestatem suam, secum ut quamocysime nauigarent ad Coliada. Postquam pellecti Megarenses viros aliquot naui impositos miserunt, ac Solon eam aduertit ex insula aduehi, imperauit ut mulieres facefferent, adolescentes autem ad haec imberbes earum stolis, mitris, & calceis ornati, pugionibusq; sub veste abditiis muniti lusitarent & saltarent in littore, dum hostis descendisset, & nauem ipsi haberent opportunam. Dum haec ad eum modum aguntur, Megarenses ea falsi facie, quum prope applicuissent, effuderunt certatim se, velut faeminas capturi. Ita nemo effugit, sed occubuerunt omnes, & profecti Athenienses in insulam, ilico sunt ea potiti. Alii negant eo modo occupatam, verum primum Apollinem Delphicum ei fortes haec dedisse,

*Heroas terra proceres venerabere sacris,
Quos ager Asopia pullata condidit urna:*

Qua vespertinus spectatur Phœbus in undis.

Solonem autem, quum in insulam nocte transmississet, immolasse Periphemo & Cichri heroibus victimas. Inde ab Atheniensibus quingentos accepisse voluntarios cum decreto si obtinuissent insulam, ut hi arbitrium haberent reip. ibi moderandæ. Navigiis deductis multis piscatoriis comitante vna naue, quæ triginta remis agebatur, iecisse eum anchoras prope Salamina ad brachiû Eubœæ obiectum. Megarenses qui Salamine erant, eo nuntio allato, sed incerto, tumultuarii ad arma concurrissse, & nauem speculatum quid agerent hostes misissse. Qua oppressa quum propius mouisset, cæsisq; Megarensibus imposuissse naui huic Solonem delectos quosq; Athenienses: quibus iussit, urbem peterent, ac se, quatenus fieri posset, tegerent: simul cæteris assumptis Atheniensibus pugnam terrestrem cum Megarensibus commississe, dum decernitur prælio, maturasse illos qui in naue erant, urbem occupare. Videntur vero huic famæ ea quæ agebantur, ad stipulari. Siquidem nauis quædam Attica silentio primum appellebat: inde illis cum clamore & fremitu aduolantibus, vir vnus armatus exiliebat, atque ad promontorium Sciradion terra venientibus vociferans currebat. Iam extat secundum littus sacellum, quod ædificauit Solon: superauit enim Megarenses, & quoscumque prælii calamitas reliquos fecerat, datis induciis omnes missos fecit. Verum enimvero Megarensibus in pertinacia persistentibus, multisque cladibus vltro citroque illatis, arbitros & iudices Lacedæmonios sumpserunt. Ac Homeri auctoritatem pleriq; autores sunt fuisse Soloni suffragatam. Nam versum quum in recensu nauium interiecisset, in iudicio eum recitasse hæc carmina,

Bis sex adduxit curuas Salamine carinas
Aiax inuictus, quas in statione tenebat,
Vrbis Athenarum qua castra habuere phalanges,

Cæterum ipsi ducunt hæc Athenienses pro vanis, Solonem vero planum fecisse aiunt iudicibus Philæum & Euryfacem Aiæ filios ciuitate ab Atheniensibus donatos ipsis insulam hanc tradidisse, habitauisseque hunc in Braurone Atticæ, illum in Melite, trahereque curiam Philaidarum, vnde erat Pisistratus, ex Philæo nomen. Quo autem magis Megarenses reuinceret, nixum humani ritu fuisse defunctorum, quos non ita vt illi, sed vt ipsi humarent. Terra autem mortuos à Megarensibus condi ostenderunt ad orientem obuertos, ad occasum ab Atheniensibus. Cui reclamans Megarensis Hereas ait, Megarenses quoq; cadauera in occasum versa collocare. Et eo iam maius insuper indicium, singulos oculos habere Athenienses, Megarenses ternos & quaternos singulis oculis condi. At Soloni etiam oracula quædam Apollinis, quibus Salamina ille Deus Ioniam appellauit, dicuntur suffragata. Hanc causam disceptauerunt quinq; Spartiatæ, Critolaidas, Amonpharetus, Hypsechidas, Anaxilas, Cleomenes. Erat iam vel hinc celebris Solon & inclutus, maius tamen nomen & clarius apud Græcos parauit, quum causam defendit tēpli Delphici, esse ei succurrendū, nec permitteudū vt Cerrhæi profanaret oraculum, sed causa Apollinis esse Delphis subueniendū. Ab illo inducti iuerunt ad arma Amphictyones, vt testatur cū alii, tum in Pythionicarum breuiario Aristoteles,

A Οἱ φησὶ μὲν δερκόνται εἰς ἠέλιον δυνούσθαι.
τὸν δὲ Σόλωνα ἀφ' ἡπλώσαντα νυκτὸς εἰς τὴν νῆσον, ὅτε μείν
σφάγια Περειφῆμωνος καὶ Κιχρῆτος ἤρωσιν. εἶτα πρὸς τὴν Ἀθη-
ναίων ἐπελοῦσθαι λαβεῖν πεντακροσίους, δόγματος ἡγομένου,
τούτοις, ἀνὰ κατὰ ἄσπετον τὴν νῆσον, κρείους εἶναι τὸ πολιτεύματος.
αἰαχθέντα δὲ συχναῖς ἀλιόσιν ἅμα τελακροντόρου συμποδῶ-
πλευούσης, ὑφορμίσασθαι τῇ Σαλαμῖνι κατὰ χηλιῶ πηνα
πρὸς τὴν Ἐυβοίαν ἀποβλέπουσαν. πυθονίους δὲ τοὺς ἐν
Σαλαμῖνι Μεγάρους, ἐκ πινος φήμης ὁσδὲν βέβαιον, αὐ-
τοὺς μὲν εἰς τὰ ὄπλα θορυβουμένους βαδίζειν, ναῦν δὲ ἀπο-
B τείλαι κατασκεφουμένω τῶν πολεμίων ἢ ἐγγύς ἐλθούσης,
κρατῆσαι τὸν Σόλωνα καὶ κατεῖρξαι τοὺς Μεγάρους ἐμβι-
βάσασθαι δὲ τῶν Ἀθηναιῶν τοὺς κρατίστους, κελύσαι τὰ πλεῖν
ὅτι τὴν πόλιν ὡς, ἀνὰ δέχνηται, μέγιστα κρύπτοντας ἑαυτοὺς.
ἅμα δὲ τοὺς ἄλλους Ἀθηναιῶς αἰαλαβόντα περὶ συμφέ-
ρεσθαι τοὺς Μεγάρους καὶ τῆς μάχης ἐπι συνεσώσης, φθά-
σαι τοὺς ἀπὸ τῆς νεῶς καταλαβόντας τὴν πόλιν. εἶκοι δὲ
καὶ τῶν λόγων τούτων τὰ δρώμενα μαρτυρεῖν. ναῖς γὰρ πρὸς
Ἀθηναίῳ παρεστέλλει σιωπῇ ἑωσθητόν, εἶτα κραυγῇ καὶ ἀλα-
C λαγμῶν παρεσφραγισμένων, εἰς ἀνὴρ ἑνοπλος ἑξαλλόμενος,
μὲν βοῆς ἔφη πρὸς ἄκρον δὲ Σκιστάδιον ἐκ γῆς παρεσφρα-
γισμένοις. πλησίον δὲ τῆς Εὐναλίας δὲ ἱερὸν ἔστιν ἰδρυσαμένης Σό-
λωνος. ἐνίκησε γὰρ τοὺς Μεγάρους, καὶ ὅσοι μὴ διεφθάρη-
σαν ἐν τῇ μάχῃ πόδας ὑποσπόνδους ἀφῆκεν. ἐμὲν ἀλ-
λα τῶν Μεγάρων ὄντι μνημόνων, πολλὰ καὶ καὶ δρώντες ἐν
τῷ πολέμῳ καὶ πάροντες, ἐποίησαντο Λακεδαιμονίους ἀλα-
λακτὰς καὶ δικαστὰς. οἱ μὲν οὖν πολλοὶ τῶν Σόλωνι συνα-
γωνίσασθαι λέγουσι τὴν Ὀμήρου διξάν. ἐμβαλλόντα γὰρ
D αὐτὸν ἔπος εἰς νεῶν καταλογόν, ὅτι τῆς δίκης ἀναγνώνας,
Ἄϊας δὲ ἐκ Σαλαμῖνος ἀγῆ δυοῦσθαι δεκατῆρας,
Στῆσε δὲ ἀγωνίῳ Ἀθηναιῶν ἴσαντο φαλαγγες.
αὐτοὶ δὲ Ἀθηναιῶν τῶν μὲν οἰόντων φλυαεῖαι εἶναι, τὸν δὲ Σό-
λωνα φασὶν ἀποδείξαι τοὺς δικαστὰς ὅτι Φιλαιῶς καὶ Εὐρυστά-
κης Ἀϊατος υἱοί, Ἀθηνῶσι πολιτείας μεταλαβόντες, παρέ-
δωσαν τὴν νῆσον αὐτοῖς, καὶ κατέκρησαν, ὁ μὲν ἐν Βραυρωνίῳ τῆς
Ἀθηναίων, ὁ δὲ ἐν Μελίτῃ. καὶ δῆμον ἐπώνυμον Φιλαιῶν τῶν Φι-
λαιδῶν ἔχουσιν, ὅθεν τὸ Πεισίφρατος. ἐπὶ δὲ μάλλον ὀξελέγξαι
E τοὺς Μεγάρους βελόμηνον, ἰσχυρίσασθαι πρὸς τὴν νεκρῶν, ὡς ἔχον
ἔσπον ἐνεῖνοι τὰ τοιοῦτοι κεκηδόμενων, ἀλλ' ὅτι αὐτοῖς. τὰ πρὸς
δὲ Μεγάρους πρὸς ἑῶ τοὺς νεκροὺς σρέφοντες, Ἀθηνῶσι δὲ
πρὸς ἑσπέραν. Ἡρέας δὲ ὁ Μεγάρους ἐπιστάμηνος λέγει καὶ
Μεγάρους πρὸς ἑσπέραν τετραμμένα τὰ σώματα τῶν νε-
κρῶν πῆναι. καὶ μείζον ἐπὶ τούτου μίαν ἔκασον Ἀθηναίων ἔχον
θήκη, Μεγάρων δὲ καὶ τρεῖς καὶ τεσσαρὰς ἐν μιᾷ κείσθαι.
τῶν μὲν τοὺς Σόλωνι καὶ Πυθικῶν πινὰς βοηθῆσαι λέγουσι
χρησιμοῖς, ἐν οἷς ὁ θεὸς Ἴωνίαν τὴν Σαλαμῖνα παρεσθη-
F ρευσε. τῶν τῆν τὴν δίκην ἐδίκασαν Σπαρτιατῶν πέντε ἄνδρες,
Κριτολαίδας, Ἀμομφάρετος, Ὑψηχίδας, Αἰαχίδας,
Κλεομένης. ἦδη μὲν ἔν καὶ ἀπὸ τούτων ἐνδοξοῦσι ὡς ὁ Σόλων
καὶ μίγας. ἐθαυμάσθη δὲ καὶ διηβοῆθη μάλλον ἐν τοῖς Ἑλλη-
σιν, εἰπὼν ὑπὸ τῶν ἱερῶν τῶν ἐν Δελφοῖς, ὡς χρηρὴ βοηθεῖν καὶ μὴ
παιδορᾶν Κιρραίοις ὑβρίζοντας εἰς τὸ μάρτυριον, ἀλλὰ παρο-
αμύνειν ὑπὸ τῶν Δελφοῖς. πεισθέντες γὰρ ὑπ' ἐκείνῃ,
πρὸς τὸν πόλεμον ὤρμησαν οἱ ἀμφικτύονες, ὡς ἄλλοι τε
μάρτυροισι καὶ Αἰεσοτίλῃς ἐν τῇ τῶν πυθονίαν αἰαλαβῶν,

Σόλωνι τὴν γνώμην ἀπατήεις. ἔμύθοι στρατηγὸς ὅτι τῶν ἀπεδείχθη τὸν πόλεμον, ὡς λέγειν Φησὶν Ἑρμῖππος Ἐυαίη τὸν Σάμιον. ἔτε γὰρ Αἰθίης ὀρήτωρ τῆς εἰρηκέν, ἔντε τοῖς τῶν Δελφῶν ὑπομνήμασιν Ἀλκμαίων, οὐ Σόλων, Ἀθηναίων στρατηγὸς ἀναγέγραπται. ὁ δὲ Κυλῶν ἀγρὸς ἦδ' ἡ μὲν ἐκ πολλῆς διετάραξε τὴν πόλιν, ἔξ' ἧς τοῖς σιωωμότας ἔΚυλωνος ἰκετεύοντες τῶν Μαγακλῆς ὁ ἄρχων ὅτι δίκη κατελεγεῖν ἔπεισεν. ἔξ' αὐτῶν δὲ τῶν ἔδοξε κρόκην κλωσθῆναι, καὶ τῶν ἐχθρῶν, ὡς ἐγγύοντο πρὸς τὰς σεμνὰς θεὰς, καὶ βαίνοντες, αὐτομάτως τῆς κροκῆς ῥαγείσης, ὥρμησε συλλαμβάνειν ὁ Μεγακλῆς καὶ οἱ συνάρχοντες, ὡς τῆς θεοῦ τιμῆς ἰκεσταίαν ἀπολεγεμνῆς. καὶ τοῖς μὲν ἔξω κατέλυσαν, οἱ δὲ τοῖς βωμοῖς προσφύγοντες ἀπεσφάγησαν. μῆνοι δὲ ἀφείθησαν οἱ τῶν γυναικῶν αὐτῶν ἰκετεύσαντες. ἐκ τούτου δὲ κληθέντες εἰς αἰεὶ ἐμισοῦντο. καὶ τῶν Κυλωνείων οἱ πρὸς τὸν βωμόν, πάλιν ἦσαν ἰσχυροί, καὶ σασιάζοντες αἰεὶ διετέλουν πρὸς τοῖς ἀπὸ τῶν Μεγακλῆος. ἐν δὲ τῷ τότε χρόνῳ τῆς σασιάζου ἀκμῆν λαβούσης μάλιστα, καὶ τῶν δήμου Δρακόντος, ἦδ' ἡ δόξαν ἔχων ὁ Σόλων, παρήλθεν εἰς τὸ μέσον ἅμα τοῖς ἀείστοις τῶν Ἀθηνῶν, καὶ δεόμενος καὶ διδάσκων ἔπεισε τοῖς εἰσπραγίαις λεγεμνῶν, δίκην ὑποχεῖν καὶ κελύσαι, τριακονταίων δρισηδύ δικάζοντων. Μυρώνος δὲ τῶν Φλυέως κατηρησῶτος, ἐάλωσαν οἱ δῆδρες, καὶ μετέστησαν οἱ ζῶντες. τῶν δὲ ἀποθανόντων τοῖς νεκροῖς ἀιορῶντες, ἔξ' ἑρρίψαν ὑπὸ τοῖς ὄρεσι. τῶν τῶν τῶν παραχρῆς καὶ Μεγακλῆος σιωωπιτεμνῶν, ἀπέβδόντε Νισαίου οἱ Ἀθηνῶν, καὶ Σαλαμῖνος ἄξεπεσον αὐτῶν. καὶ φόβοι πινὲς ἐκ δεισιδαιμονίας ἅμα καὶ φάσματα κατεῖχε τὴν πόλιν. οἴτε μάντις ἀγῆ καὶ μασιμοῖς δεομνῶν καταρμῶν προσφάνεσθαι ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἠγρόβων. ἔτω δὲ μετὰ πρὸς αὐτοῖς ἦκει ἐκ Κρήτης Ἐπιμνίδης ὁ Φάιστος, ὃν ἔβδμον ἐν τοῖς σοφοῖς καταρμῶσιν ἐνοι τῶν οὐ προσεμνῶν τὸν Περίανδρον. ἐδόκει δὲ τις εἶναι θεοφιλῆς καὶ σοφὸς πρὸς τὰ θεῖα, τὴν ἀνομοσαστικὴν καὶ τελεστικὴν σοφίαν. εἶδ' ἡ πᾶν δα νόμφης ὄνομα Βάλτης, καὶ χύρητα νέον αὐτὸν οἱ τότε ἀπ' ἄλλοι προσηγρόβων. ἐλθὼν δὲ, καὶ τῶν Σόλωνι χρησάμενος φίλω, πολλὰ προσυπειργάσατο καὶ προσωδοποίησεν αὐτῷ τῆς νομοθεσίας. καὶ γὰρ δισαλεῖς ἐποίησε τῶν ἱερουργίας, καὶ πρὸς τὰ πένθη προσοτέρες, θυσίας πινὰς δ' ἄλλας ἀναμύζας πρὸς τὰ κήδη, καὶ τὸ σκληρὸν ἀφελῶν καὶ τὸ βαρβαρικὸν ὅσῳ σιωείχοντο πρὸς τὸν αἰπλῆσαι γυναικῶν. ὁ δὲ μέγιστον, ἰλασμοῖς ποι καὶ καταρμῶν καὶ ἰδρύσει καταρμῶν καὶ καταρμῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ τῶν τῶν δικαίου καὶ μάλλον ἀπειθῆ πρὸς ὁμόνοια κατέστησε. λέγεται δὲ, τὴν Μοιουχίαν ἰδῶν καὶ καταρμῶν πολλῶν χρόνον, εἰπεῖν πρὸς τοῖς παρῶντας ὡς τυφλὸν ὅτι ἔμειλλοντος ἀπ' ἄλλοι. ἐκφαγεῖν γὰρ Ἀθηνῶν τοῖς αὐτῶν ὁδοῖσιν, εἰ προσήδεσαν ὅσα τὴν πόλιν αἰάσει τὸ χρεῖον. ὁμοίον δὲ τὴν Θαλιῶν εἰκασταί λέγεται. κελύσαι γὰρ αὐτὸν ἐν τῷ τῶν Μιλησίου Φαύλω καὶ παρρωμῶν τελευτήσαντα θεῖον, πρὸς τῶν ὡς ἀγρὸς ποτὲ τῶν Μιλησίων εἶσαι τὸ χρεῖον. Ἐπιμνίδης μὲν οὖν μάλιστα γαυμαδεῖς, καὶ χρέματα διδοῦν πολλὰ καὶ πινὰς μεγάλας τῶν Ἀθηνῶν, ὅσῳ ἦ γὰρ τὸν ἀπὸ τῆς ἱεραῖς ἐλαίας ἀιτησάμενος, καὶ λαβῶν, ἀπῆλθεν. αἱ δὲ Ἀθῆναι τῆς Κυλωνείου πεπαυμνῆς παραχρῆς, καὶ μετὰ τῶν (ὡσπερ εἰρηται) τῶν ἀγρῶν, τῶν παλαμῶν αὐτῶν σασιάζον ὅσας ἦ

A traditque eius sententia Solonem autorem fuisse. Non fuit ille tamen ad bellum hoc designatus dux, ut tradere Samium Euanthem Hermippus ait. Neque enim id orator prodidit Aeschines, & in Delphorum commentariis Alcmaeon, non Solon, est Atheniensium dux relatus. Porro Cylonium scelus iam peragitabat diu civitatem, ex quo consortes coniurationis Cyloniae supplices Minerue domum redire archon Megacles ad causam dicendam impulit. Hos annexum simulacro filum tenentes, ubi in descensu appropinquaverunt venerandis deabus, rupto sua sponte filo Megacles cum collegis institerunt, quasi reiiciente supplices Dea, corripere. Atque eos qui extra templum erant saxi obruerunt, qui vero ad aras recurrerunt, hos iugulauerunt. Solos missos fecerunt illos qui ad uxores ipsorum manus tetēdissent. Hinc vocati impiati, detestabiles habebantur. Qui vero Cyloniorum supererant, denuo opibus pollebant, ac perpetuas cum genere Megaculis exercebant discordias. Quo autem tempore maxime flagrabat seditio & discesserat in partes populus, iam in autoritate erat Solon, qui principibus adhibitis Atheniensium intercessit, rogandoque & monendo induxit illos qui impiati dicebantur, causam ut dicerent, & iudicium subirent. Apud trecentos delectos ex primoribus iudices Myrone postulante Phlyensi damnati, & in exilium, qui supererant, acti sunt, defunctorum cadauera effossa trans fines proiecere. Inter hos motus ingruentibus etiam Megarensibus amiserunt Athenienses Nisæam, Salamisque; iis est iterum elapsa. Iam terrores ex superstitione pariterque civitati oblata visa, ac vates piacula quaedam noxaeque, quae expianda essent, significari denunciarunt extis. Eam ob causam accitus ex Creta venit Epimenides Phæstius, quem in numero sapientum quidam, reiicientes Periandrum, recensent septimum. habebatur is vir religiosus, in rebusque sacris sapientia præcellens fanatica & mystica. Unde nymphæ filium Baltæ nomine, ac novum Cureta eum illius ætatis homines dicebant. Qui ubi adfuit, & usus est familiariter Solone, multa ei clam præstruxit, & viam præmuniit ad leges conscribendas. Nam res diuinas reddidit minoris impensæ, ciuesque ad lectum mansuetiores, sacrificia quaedam statim exequiis adiciens detracta asperitate barbarica, qua deuinctæ ante mulieres fuerat, & quod caput erat, propitiationibus, procurationibus, ac signis dedicandis, iustrans urbem atque expians, parentes iustitiæ magisque sequaces ciues reddidit ad unitatem. Fertur hic, quum Manychiam vidisset diuque considerasset, dixisse ad coronam: *Quam cacutit ad futura homo! Suis ipsorum dentibus perefuri hunc locum Athenienses sint, si præniderent quantum is fatigaturus sit civitatem.* Simile quid diuinasse aiunt Thalem. Iussisse enim loco certo se agri Milesii vili & contempto tumulari fato functum, prædicens fore ut is locus aliquando forum esset Milesiorum. Ac Epimenides quidem summis laudibus atque ingentibus honoratus donis à populo Atheniense, præter furculum ex sacra olea, nulla re petita aut accepta discessit. Porro Cylonio sopito tumultu & exterminatis (ut dictum est) iis qui eo scelere fuerunt contacti, de integro sunt in veterem relapsi de republic. seditionem,

ὅσας ἦ

atque in tot partes est ciuitas, quot discrimina regio habebat, distracta. Siquidem Diacriorum (qui montani erant) familia erat imprimis popularis: Pædiai (campestres erant hi) paucorum potentū studiosissima: medium quendam & mistum reipub. tenorem tertii Paralī (maris erant accolæ) frequentes obstabant, & utrosque remorabantur à dominatu. Quia verò flagrabat eadem tempestate pauperum cum diuitibus ex inæqualitate diffensio, ciuitas prorsus in lubrico versabatur. Vna autem superesse ratio videbatur ad salutē & quietem, si res delatæ ad dominatum essent. Totus enim erat populus ære alieno oppressus à diuitibus. Nam aut illis arabant, sextantem fructuum pensitantes, vnde sextantuli & capite censi fuerunt vocati: aut versuram facientes, corporis nexu duci à creditoribus poterant, quorum partim seruebant ibi, partim extra patriam venundabantur. Multi etiam liberos suos distrahère compellebantur, (neque vetabat lex) & urbem propter sceneratorum crudelitatem deserere. Ibi maxima & validissima pars coitione facta sese mutuo cohortati sunt, ne ea tolerarent, sed vnum caperent ducem virum fidum, eosque qui intra diem iudicatum non fecissent, eximerent, agrum diuiderent, atque in totum reipublicæ statum inuerterent. Hi qui inter Athenienses maximè sanierant, aduertentes Solonem præcipuè vacare crimine, neque opulentorum in iniuria socium esse, neque necessitatibus implicatum, inopum, orauerunt eum vt rempublicam capefferet & componeret controuersias ciuium. Atqui Phantias Lesbios ipsum dicit Solonem ad seruandam rempublicam dolo vtranq; partem circumuenisse, atque ostendisse occultè egenis legem agrariam, pactorum firmitudinem pecuniosis. Verùm ipse primò se Solon dubitauisse hanc actionem refert suscipere, deterritum horum auaritia, illorum insolentia. Creatus fuit secundum Philombrotum archon, simulq; concordia arbiter & legislator. Fuit autè pergratus diuitibus vt locuples: vt probus pauperibus. Vox etiam dicitur eius, quam antea miserat, in ore populi fuisse, *Aequalitatem certaminis auctorem non esse*, eamq; tam locupletibus placuisse quàm inopibus: quòd æqualitatem hi mensura ac numero assequuturos se confiderent, illi dignitate ac virtute. Vnde in spem erecta magnam vtraque factione principes fauebant Soloni, sequentrique dominatus incendebant eum, qui haberet in arbitrio suo ciuitatem, ad rem maiore mole capeffendam. Medii etiam ciues, quia videbant mutationem ex ratione & lege laboriosam esse & arduam, non abhorrebant ab vno creando principe iustissimo & prudentissimo. Sunt qui dicant Soloni fortes quoque has ab Apolline datas,

*Adruppim residens moderator dirige cursum,
Multus Athenarum populus tua signa sequetur.*

Præter cæteros insectabatur eum necessarii quòd nomine deterreretur tyrannidis, quasi non virtutis esset eam suscipientis mox versura in regnum. Id accidisse quondam Euboicis, qui Tynnondam, in præsentī Mitylenæis, qui tyrannum creauerant Pittacum. Horum nihil Solonem de sententia mouit, sed dixit (vt fertur) ad amicos, *Præclarum fundum tyrannidem esse, sed non habere exitum*. Ad Phocum autem versibus scribens,

Α ὅσας ἢ χάρα ἀεφορέας εἶχε, ἑσαυτὰ μέρη τῆς πόλεως ἀεφάσας. ὡς γὰρ ὁ μὲν τῶν ἀεφείων γῆρος δημοκρατικώτατον, ὁ δὲ γὰρ ἀεφείων δὲ τῶν πεδίων· τείτοι δὲ οἱ πάραλοι μέσον ἵνα καὶ μεμιγμένον ἀεφόμενοι πολιτείας ἔσπον, ἐμποδὼν ἦσαν καὶ διεκώλυον τοῖς ἑτέροις κρατῆσαι. τότε δὲ τῆς τῶν πενήτων πρὸς τοῖς πλοισίοις ἀνωμαλίας ὡς ἀρ ἀκμὴν λαβούσης, πῶντά πασιν ἐπισηφάως ἡ πόλις διεκίτη, καὶ μόνως ἀπὲρ δὲ καὶ ἀεφείων καὶ παύσασθαι ἑραπειομένη τυραννίδος ἡγορήθη· ἅπας μὲν γὰρ ὁ δῆμος ὡς ὑποφρεως τῶν πλοισίων. ἢ γὰρ ἐγεώργησε ἐκείνοις Β ἔκτα τῶν γνομῶν τελοῦντες, ἐκτμήριοι πρὸς ἀεφόμενοι καὶ φῆτες· ἢ χρεῖα λαμβάνοντες ἐπὶ τοῖς σώμασιν, ἀγῶγμοι τοῖς δαμείζουσιν ἦσαν, οἱ μὲν αὐτῶν δουλοῦντες, οἱ δὲ ἐπὶ τῇ ξένη πτωχεύοντες. πολλοὶ δὲ καὶ παῖδας ἰδίους ὡς ἀγκύζοντο πωλῆν. ὅσοις γὰρ νόμος ἐκώλυε καὶ τὴν πόλιν φθῆναι ἀεφείων χαλεπότησα τῶν δαμείζων. οἱ δὲ πλείοσι καὶ ῥωμαλέωτατοι σιωῶσαντο καὶ παρεκάλουσαν ἀλλήλους μὴ πωροῦσθαι, ἀλλ' ἐλομήροις ἕνα πρὸς ἄτιμω, ἀδραπισόν, ἀφελέσασθαι τοῖς ὑψημέροις, καὶ γὰρ ἀναδάσασθαι, καὶ ὅλως μετῆσαι τὴν πολιτείαν. ἐνταῦθα δὲ C τῶν Ἀθηνῶν οἱ φρονιμοὶ, σιωρῶντες τὸν Σόλωνα μόνον μάλισα τῶν ἀμύθηματων ἐκπὸς οἴσασθαι, καὶ μήτε τοῖς πλοισίοις κρινουῶντα τῆς ἀδικίας, μήτε τοῖς τῶν πενήτων ἀνάγκης ἐνεχόμενον, ἐδέοντο τοῖς κρινοῖς πρὸς ἀεφείων, καὶ κατὰ παύσασθαι ἀεφορέας. καίτοι Φαίας ὁ Λέσβιος αὐτὸν ἴσους τὸν Σόλωνα χρεοσήμερον ἀπάτη πρὸς ἀμφοτέροις ἐπὶ σωτηρία τῆς πόλεως, ὑποσχεσθαι κρύφα τοῖς μὲν ἀπὸροις τὴν νέμησιν, τοῖς δὲ χρεομαλκίσι, βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων. ἀλλ' αὐτὸς ὁ Σόλων, ὀκνῶν, φησὶ, ὅτι πρὸς ἀφασθαι τῆς πολιτείας, καὶ δεδικίας τῶν μὲν τὴν φιλο D χρεοματίαν, τῶν δὲ τὴν ὑψηφείαν. ἢ ῥέθη ἄρχων μὲν Φιλόμβροτον ὁμοῦ καὶ ἀεφείων καὶ νομοθετῆς· ἀεφόμενον πρὸς ἀεφόμενον αὐτὸν, ὡς μὲν ἀπὸρον, τῶν πλοισίων, ὡς δὲ χρεοσήμερον, τῶν πενήτων. λέγεται δὲ καὶ Φωνήσις αὐτῶν πρὸς ἀεφόμενον πρὸς ἀεφόμενον ὡς οἴσον πόλεμον οὐ ποιεῖ, καὶ τοῖς κτημαλκίσι δρεσκήν καὶ τοῖς ἀκτῆμοσι, τῶν μὲν, ἀεφείων καὶ δρεσκήν, τῶν δὲ, μετρω, καὶ δρεσκήν τοῖς ὄσον ἔξεν πρὸς ἀεφόμενον. ὅθεν ἐπὶ ἐλπίδος ἐκατέρων μεγάλης ἡγορήθη, οἱ πρὸς ἀεφόμενοι πρὸς ἀεφόμενον τῶν Σόλωνι, τυραννίδα πρὸς ἀεφόμενον, καὶ ἀναπέθοντες διπολμότερον ἀφασθαι τῆς πόλεως ἐνεχόμενον. πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἀεφείων μέσου πολιτῶν τὴν ὑποφρεως καὶ νόμου μετῆσαι ὄρα, τῶν ἐργῶν καὶ χαλεπῶν οὔσαι, ὅτι ἐφυζον ἕνα τὸν δικαιοτάτον καὶ φρονιμώτατον ὅτις ἦσαν τοῖς ἀεφόμενοι. ἔνοι δὲ φασὶ καὶ μαρτυρεῖσθαι ἡγεσθαι τῶν Σόλωνι πῶν τοῖς αὐτῶν, H ὅτι μέσῳ καὶ ἡ ἀεφείων ἐπὶ ἔργον Εὐθύων· πολλοὶ τοῖς Ἀθηνῶν ἐπὶ χρεοσήμερον. μάλισα δὲ οἱ σωτήρας ἐκῆκον, εἰ ἀεφείων τοῦτομα δυσωπείσασθαι τὴν μοναρχίαν, ὡς ἀρ ὅτι δρεσκήν τῶν λαβόντος ἀεφείων ἀεφείων ἡγορήθη· καὶ γὰρ ἡγορήθη πρὸς ἀεφόμενον F μὲν Εὐβοεσσι, Τυνωνίδην μὲν, Μιτυλιώσιν, Πιθηκῶν ἡγορήθη τυραννον. τούτων ὅσθεν ἀεφόμενον τὸν Σόλωνα τῆς αὐτῶν πρὸς ἀεφόμενον, ἀλλὰ πρὸς ἀεφόμενον τοῖς φίλοις εἶπεν (ὡς λέγεται) Καλὸν μὲν εἶναι τὴν τυραννίδα χρεοσήμερον, ὅτι ἐχρῆν δὲ ἀεφόμενον. πρὸς δὲ φασὶ ὅτι τοῖς ποιήμασι χρεοσήμερον, α

agros retulit se non moturum, sed in animo habere as alienum inducere. Hi praeuientes illic & praeuertentes, foenerati sunt a diuitibus ingentem pecuniam, qua latos agros comparauerunt. Proposito inde decreto, quum hi possessionibus fruerentur, nec redderent argentum creditoribus, foedo crimine Solonem & calumnia, non quasi defraudaretur una cum aliis, sed socius esset fraudatorum, inuoluerunt. Verum hoc crimen mox dilutum est quinque talentis, ea enim summa foenus exercebat, qua ex lege expraxit princeps: alii (in quibus Polyzelus est Rhodius) quindecim tradunt fuisse. Amicos eius tamen perpetuo appellauerunt decoctores. Atqui partium neutrarum tenuit gratiam, sed incurrit in diuites, quod contractus antiquasset: & plus in pauperes, quae legem agrariam, quam spe deuorauerant, non tulisset, neque exemplo Lycurgi omnium vnde quaque fecisset pares, & adaequasset fortunas. Enimvero ille qui vndecimus esset ab Hercule, & annos complures Lacedemone regnasset, magna autoritate, amicis opibus, per quae in opus educere sua de repub. consilia valebat, erat succinctus, vique potius quam persuadendo, ut etiam excuteretur ei oculus, rem maximam ad salutem ciuitati suae & concordiam perfecit, ut nemo aliquis vel diues vel pauper esset inter ciues: Solon vero, qui popularis erat & fortis mediae, suis institutis eo quidem non aspirauit, sed nihil tamen infra potestatem fecit suam, quae ipsius consilio & fide, quam ei habebant ciues nitebatur. Nam plerisque offendisse se alia expectantes, ipse hisce versibus declarauit.

Tunc candidi merum crepabant gaudium, nunc inuidi

Luminibus intuentur obliquis, amaro animo.

Et liquidem, inquit, fuisset aequae alius potens,

Potens tamen non esset ille ciuium:

Nec destitisset omnibus ruentibus,

Exurgeret dum pingue lac famelicus.

Cito tamen huius decreti animaduersa commo- ditate, querelas deponentes suas priuatas, publice sacrificauerunt, idque sacrificium appellauerunt Tabulas nouas. Insuper reipub. emendatorem ac legislatorem designauerunt Solonem. Nec vero potestatem ei vllis circumscriptionem cancellis, sed permiserunt semel vniuersa, magistratus, conciones, iudicia, curiam, ut horum cuiusque censum, numerum & tempus definiret, praesentia instituta pro arbitrio vel abrogaret vel confirmaret. Ac primum leges Draconis ob asperitatem & poenarum atrocitatem cunctas rescidit, praeterquam latas de sicariis. Noxas enim persequutus est ille penes omnes capitali supplicio, ut & otii damnati morte mulctarentur, ac qui olus furripuerant vel poma, in hos non secus atque in sacrilegos confuleretur. Vnde postmodum lepide ait Demades, sanguine Draconem non atramento scripsisse leges. Ille ipse (ut perhibent) rogatus quid plerisque fraudibus poenam capitale irrogasset, respondit exiguas se mereri eam existimare, ad magnas non habere maiorem. Deinde Solon quum magistratus omnes penes locupletes, ut ante, statueret relinquere, reliqua autem munia reipublicae quorum plebs exors erat, facere promiscua, censum ciuium egit. Ac quorum facultates aridorum simul & liquidorum fructuum mensuras quingentas redderet, hos primae classis fecit, vocauitque Pentacosio- medimnos. Secundae classis eos qui equum alere

A ὅτι γὰρ μὴ οὐ μέλλει κινεῖν, χρεῶν δὲ ποιεῖν ἀποκτῆσθαι ἔγνωκεν. οἱ δὲ, παραλαβόντες δόχους καὶ φθίσαντες, ἐδανείσαντο συχνὸν ἀργύριον ὡς τῶν πλουσίων, καὶ μεγάλας στωεωήσαντο χύρας. εἶτα τὸ δόγματος ἐξεκράτητος, τὰ μὲν κτήματα καρπούμενοι, τὰ δὲ χρήματα τοῖς δανείσασιν οὐκ ἀποδίδόντες, εἰς αἰτίαν τὸν Σόλωνα μεγάλῃ καὶ ἀβουλίῃ, ὡς ἄρ' ἔστω αἰσχύνον. ἀλλὰ συναδικεῖν τα, κατέστησαν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν δόχους ἐλύθη τὸ ἐγκλημα τοῖς πενήτεσι θεράνοις. ἵσαυτα γὰρ δὲ ἔθη δανείζων, καὶ ταῦτα ὡς ἄρ' ἔστω ἀφῆκε κατὰ τὸν νόμον: ἔνοι ὅ πεντεκῆδεκα λέβητους, ὧν καὶ Γολύζηλος ὁ Ρόδιός ἐστι, τοῖς μύθοι φίλοις αὐτῷ χρεωκράτῆδος καλοῦντες διετέλεσαν. ἤρεσε δὲ ὡς δὲ τέρους, διὴ ἐλύθη καὶ τοῖς πλουσίοις ἀνελών τὰ συμβόλαια, καὶ μάλιστα πένητας, ὅτι γῆς ἀνὰ ἀδασμόνους ἐποίησεν ἐλπίσασιν αὐτοῖς, ὡς δὲ πάλαι πασιν, ὡς ἄρ' ὁ Λυκῦρρος, ὁμαλοῖς τοῖς βίοις καὶ ἴσους κατέστησεν. διὴ ἔκεινος μὲν ἐνδέκατος ὦν ἀφ' Ἡρακλείους, καὶ βασιλευσάμενος ἐπὶ πολλὰ τῆς Λακεδαιμονίας, ἀξίωμα μέγα καὶ φίλους καὶ δυνάμιν οἷς ἔγω καλῶς περὶ τῆς πολιτείας, ἔστω ἡρεπούσαι εἶχε, καὶ βία μάλλον ἢ πῆσοι χρεωκράτης, ὡς τὴν καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκρεῖναι, κατὰ κράτος ὁ μέγιστος εἰς σπυρθεῖαν πόλεως καὶ ὁμόνοια, μηδένα πένητα μηδὲ πλουσιον εἶη τῆ πολιτείας. Σόλων δὲ τούτου μὲν ὅσα ἐφίκετο τῆ πολιτείας, δημοτικῶς ὦν καὶ μέσος, ἐνδεέστερον ὅ τῆς ἑσπέρουσης διωάμεως ὡς δὲ ἐσπέρου, ὁρμώμενος ἐκ μόνου τῆ βουλεύεσθαι, καὶ πρὸς αὐτῶν τοῖς πολιτείας. ὅτι δὲ οὐκ ὡς ἐσπέρουσε τοῖς πλείστοις, ἔτερον ὡς ἐσπέρουσαν, αὐτὸς εἶρηκε περὶ αὐτῶν, ὡς χαῖμα μὲν τὸ ἐσπέρουσαν, καὶ δὲ μοι χολούμενοι Λοξόν ὀφθαλμοῖς ὄρασι πρότερον ὡς τὴν δῆιον. καὶ τοῖς φησὶν ὡς εἰς ἄλλος ἔχε τὴν αὐτῶν δυνάμιν, οὐτ' αἰ κατέχευε δῆμον, οὐτ' ἐπαύσατο, Περικλῆς ἑσπέρουσαν, πῆσαρ ἐξελήλατα. ἑσπέρουσαν μὲν τοῖς συμφέροντος ἀσπόμενοι, καὶ τὰς ἰδίας αὐτῶν μέμψεις ἀφέντες, ἔχουσαν τε κρηνη, σφασάρεται τὴν θυσίαι ὀνομάσαντες, καὶ τὸν Σόλωνα τῆς πολιτείας ἐσπέρουσαν καὶ νομοθέτην ἀπέδρασαν. οὐτὰ μὲν, τὰ δὲ οὐχὶ πρότερα δὲ ὁμαλῶς ἐπιβέβησαντες, ἑσπέρουσαν, ἐκκλησίας, δικαστήρια, βουλάς, καὶ τμήματα τῶν τῶν ἑσπέρουσαν, καὶ ἀειθρὸν καὶ κερὸν οὐρίσασθαι, λύοντα καὶ φυλάττοντα τῶν ἑσπέρουσαν καὶ κατὰ ὧτων ὁ, ἡ δὲ κρηνη. ὡς ἄρ' ἔστω μὲν ἔν τοῖς Δρακόντος νόμοις ἀθήλα, πλὴν τῶν φονικῶν ἀποκτῆσθαι, ἑσπέρουσαν τὴν χαλεπότητα καὶ ὁ μέγιστος τῶν ἐπιτημίων. μία γὰρ ὀλίγου δεινῶν ἀπασιν ὡς τὸ τοῖς ἀμύρτομοις ζημίαι, θάνατος. ὡς τὴν καὶ τοῖς ἑσπέρουσαν ἀλόγους ἀποδυνήσαν, καὶ τοῖς λάχμα κλέψασθαι ἢ ὀπώσαν, ὁμοίως καλῶς ἐσπέρουσαν τοῖς ἐσπέρουσαν καὶ ἀνδρῶνοις. δὲ Δημάδης ἔσπέρουσαν δὲ ἀδικήσαντες, εἰπὼν ὅτι δὲ ἀμάρτου δὲ μέλαιος τοῖς νόμοις ὁ Δρακόντος ἔσπέρουσαν. αὐτὸς δὲ ἐκείνος (ὡς φασιν) ἐρωτῶμενος, ἔσπέρουσαν τὸ τοῖς πλείστοις ἀδικήσαντες ζημίαι ἔταξε θάνατον, ἀπεκρίνατο, τὰ μὲν μικρὰ τῶν τῶν ἀξία νομίζον, τοῖς ὅ μεγάλοις ὡς ἔσπέρουσαν ἔχον μέζονα. δὲ τέρουσαν ὅ Σόλων τῶν μὲν ἑσπέρουσαν ἀπασθαι ὡς ἄρ' ἔστω τοῖς ἀπὸ τοῖς ἀπολιτεῖν βεβούμενος, τὴν δὲ ἀλλῶν μίξαι πολιτείας, ἧς ὁ δῆμος οὐ μετείχε, ἔλαβε τὰ τμήματα τῶν πολιτῶν, καὶ τοῖς μὲν ἐσπέρουσαν ὁμοῦ καὶ ἑσπέρουσαν μέτετα πένητας ποιούσας, ὡς ἄρ' ἔστω ἔταξε, καὶ πένητας ἑσπέρουσαν μεδῆμοις ὡς ἄρ' ἔστω ἔταξε, καὶ πένητας ἑσπέρουσαν

διωαμύοις, ἢ μέγα ποιῆν τεταχόσια· καὶ τούτοις ἰππάδα τε
 λουῦσας ἐκαλῶσι. ζῶνται δὲ οἱ τῶ τεταχόσι μὲν ἄλλοι
 νομάσθησαν, οἷς μέτρον ἴσως ἀμφοτέρων τεταχόσιων. οἱ δὲ
 λοιποὶ πρῶτες ἐκαλεῖτο θῆτες, οἷς οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔδω-
 κεν ἀρχὴν, ἀλλὰ τὰς σωματικὰς ἀρχὰς καὶ δικαστῶν, μόνον με-
 τεῖχον τῆς πολιτείας. ὅκατ' ἀρχὰς μὲν ἔδεν, ὑπερὶ δὲ παμ-
 μέγας ἐφαίη· τὰ γὰρ πλείστα τῶν ἀγαθῶν ἐπέπιπεν εἰς
 τοὺς δικαστῶν. καὶ γὰρ ὅσα τῶν ἀρχῶν ἐτάξε κρινῆν, ὁμοίως καὶ
 τὰς ἐκείνων εἰς τὸ δικαστῆριον ἐφέσθαι ἔδωκε τοῖς βουλευμέ-
 νοις. λέγεται δὲ καὶ τὸ νόμον ἀσπέρτερον γράφας, καὶ πολ-
 λὰς ἀπλήρησ ἐχούσας, αὐξήσασιν τῶν δικαστῶν ἰσχύϊ. B
 μὴ διωαμύοις γὰρ ὑπὸ τῶ νόμον ἀγαθῶν τῶν ἀν
 διεφέρουσιν, σωματικὰν αἰεὶ δεῖσθαι δικαστῶν, καὶ πρῶτον ἀμ-
 φισβήτημα πρὸς ἐκείνοις, τὸ νόμον ἔσπονδῶν κινεῖσθαι.
 ἐπισπαινεταὶ δὲ αὐτοῖς αὐτὰ τῶν ἐξίσωσιν οὕτως,

Δήμιον μὲν γὰρ ἔδωκε πόσιν κρείστος ὅσον ἐπαρκεῖ,

Τιμῆς οὐτ' ἀφελῶν, οὐτ' ἐπορεξάμενος.

Οἱ δὲ εἶχον διωαμύον, καὶ χρέμασιν ἦσαν ἀγνητοῖς,

Καὶ τοῖς ἐφεσάμενον μηδὲν ἀχρῆς ἔχον.

Ἔστιν δὲ ἀμφισβητῶν κρεσσόντων σάκτος ἀμφοτέροισι·

Νικᾶν δὲ οὐκ εἶασι σφῆτερες ἀδικίας.

ἔπι μῦθοι μάλλον οἰόμενος δεῖν ἐπαρκεῖν τῇ τῶ πολλῶν ἀσπε-
 νεῖα, πρῶτον λαβὴν δίκην ὑπὸ τῶ κακῶς πεποιητόσιν ἔδωκε.
 καὶ γὰρ πληγῆτος ἐτέρου, καὶ βλαβέντος, καὶ βιασθέντος,
 ἐξέτω τὰς διωαμύον καὶ βουλευμένον γράφασθαι τὸν ἀδι-
 κούτα καὶ διώκον· ὁρθῶς ἐθίζοντος τῶ νομοθέτου τοῖς πολί-
 ταις, ὡς πρὸ ἐνὸς μέτροσιν σωματικὰν ἀνεῖσθαι καὶ σωματικῶν ἀλλή-
 λους. τούτω δὲ τὰ νόμον συμφωνοῦσθαι λόγον αὐτῶ ἀγαθῶν
 μονόλοισιν. ἐρωτηθεῖς γὰρ (ὡς εἰσὶν) ἦτις οἰκείτω καλλίστα
 τῶ πόλεων, Ἐκείνη (εἶπεν) ἐν ἣ τῶ ἀδικουμένων οὐκ ἦτον
 οἱ μὴ ἀδικουμένοι πρὸς ἀλλοίτω καὶ κλάζουσι τοῖς ἀδι-
 κούσας. συσπασάμενος δὲ τῶ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλευτῶν
 ἐκ τῶ κατ' ἐπὶ αὐτὸν ἀρχόντων, ἦς ἀπὸ τῶ ἀρχῶν, καὶ αὐ-
 τὸς μετεῖχεν, ἐπὶ δὲ ὁρῶν τὸν δῆμον οἰδοῦσθαι καὶ δρασιμό-
 ληρον τῇ τῶ χρεῶν ἀφέσθαι· δούτερον πρὸς ἀπὸ τῶ μεβ-
 λῶν, ἀπὸ φυλῆς ἐκάστης, τετάρτων οὐσῶν, ἐκείτων ἀδρας
 ἐπιλέξάμενος, οἷς πρὸς βουλεύσθαι ἐτάξε πρὸ δῆμου, καὶ μη-
 δὲν εἶαν ἀπὸ βουλεύσθαι εἰς ἐκκλησίαι εἰσφέρεισθαι. τῶ
 δὲ αὐτῶ βουλεύσθαι, ἐπίσκοπον πρῶτων καὶ φυλακῶ τῶν νό-
 μον ἐκάσθαι· οἰόμενος ἐπὶ δυσὶ βουλαῖς, ὡς πρὸ ἀκύρας,
 ὁμοδοσῶν, ἦτον ἐν σάλῳ τῶ πόλιν ἐσεσθαι, καὶ μάλλον ἀρε-
 μοδοσῶν τὸν δῆμον παρῆσθαι. οἱ μὲν οὖν πλῆστοι τῶν δὲ Ἀρείου
 πάγῳ βουλεύσθαι (ὡς πρὸ εἶρηται) Σόλωνας συσπασάσθαι φασί,
 καὶ μῦθον αὐτοῖς μάλα δόκει τὸ μηδαμῶς τὸν Δρακόντα
 λέγειν μηδὲ ὀνομάζειν Ἀρειοπαγίτας, ἀλλὰ τοῖς Ἐφέταις
 αἰεὶ ἀγαθέσθαι πρὸ τῶν φονικῶν. ὁ δὲ τρισηκοντάχρονος ἀ-
 ξῶν τῶ Σόλωνος τὸν ὀγδοὸν ἐχθρὸν νόμον ἔταξε αὐτοῖς ὀνομασι
 γεγραμμένων, Ἀπὸ τῶ ὅσοι ἀπὸμοῖ ἦσαν πρὸ τῶ Σόλωνας ἀρ-
 ξῶν, ἐπὶ τῶμοις εἶ), πλὴν ὅσοι δὲ Ἀρείου πάγῳ ἦσοι ἐκ τῶν
 ἐφετῶν ἢ ἐκ Πρυτανείου καὶ ἀδικαστῶν τῶν βασιλέων
 ἐπὶ φόνῳ ἢ σφαγῶσιν ἢ ἐπὶ τυραννίδι ἐφυγον, ὅτε θεσμός F
 ἐφαίη ὅδε. ταῦτα δὲ πάλιν ὡς πρὸ τῶ Σόλωνος ἀρχῆς καὶ
 νομοθεσίας τῶν δὲ Ἀρείου πάγῳ βουλεύσθαι εἶσαι εἰδείκνυται.
 τῶν γὰρ ἦσαν οἱ πρὸ Σόλωνος ἐν Ἀρείῳ πάγῳ καὶ ἀδικαστῶν
 τῶν, εἰ πρὸ τῶ Σόλωνος ἔδωκε τῇ δὲ Ἀρείῳ πάγῳ βουλεύσθαι ὅτι κρινῆν;

aut trecentas valerent efficere: auq; hos Ordine e-
 questrem nuncupaverunt. Zeugitæ, quasi opifices
 tertie classis ciues dicti, quib. modus vtriusq; gen-
 eris simul erat ducentarum. Reliqui omnes appellati
 Theres, id est capite cæsi. His nullum magistratum
 permisit, cæterum hæctenus in societatem venie-
 bant hi reipub. vt suffragium in cõcione & calcu-
 lum haberet in iudiciis, quod initio nihil esse tra-
 ctu apparuit ingens. Quippe magna controuersia-
 rum pars recidit ad iudices. Quorum autem ma-
 gistratibus notionem delegauerat, perinde de illis
 ad forum concessit cuilibet prouocationem. Dici-
 tur præterea legibus scribendis implicatioribus &
 multum contortis vim amplificasse subselliorum.
 Quum enim decidi per leges non possent lites, e-
 uenit vt nunquam non opus haberent iudicibus,
 ad quos sicut legum quodammodo dominos con-
 trouersias omnes deferrent. De hac exæquatione
 sibi ipse hisce versibus gratulatur.

*Nam vires populo tribui, quantæ satis essent:
 Non detractus ei, aut amplificatus honos.
 Sed neq; diuitiis & opum splendore superbis
 Tunc plus permisit quam satis esse rebar.
 Vt aq; præualidis muniri pectora scutis:
 At paribus gaudens vincere neutra tuli.*

Atque impensius ratur plebis subueniendum in-
 firmitati, cuilibet dedit de illata cuius iniuria a-
 ctionem, siquidem altero pulsato, vel læso, vel
 violato, cuique ius erat, cui facultas suppetebat &
 voluntas, autorem iniuriæ postulare & reum fa-
 cere. Et rectè affuecit legislator ciues mutuo in-
 ter se, alterum alterius, vt si vnum sit corporis sui
 membrum, sensu & dolore tangi. Huic legi vo-
 cem eius concinentem commemorant. Quum
 esset enim ex eo quæsitum quæ esset optime com-
 parata ciuitas, Illa (inquit) in qua illæsi perinde ac
 læsi insectantur, & vindicant maleficia. Porro
 concilium Areopagitarum quum ex annuis ma-
 gistratibus constituisset, in quo erat ipse quoque,
 quod Archon fuisset, & populum nihilominus
 videret ex æris alieni remissione inflatum fero-
 cientemque, alteram in super curiam conscripsit,
 legitque ex singulis quatuor tribubus centenos
 viros, qui vt decretum facerent ante concionem,
 fanxit, neque quicquam nisi ex senatusconsulto
 populus rogaretur. Supremum senatum omnium
 arbitrum & custodem constituit legum, arbitra-
 tus quasi in anchoris curiis duabus stantem mi-
 nus fluctuaturam ciuitatem, plebemque præsta-
 turam tranquilliozem. Plurimi igitur Areopagi-
 tarum curiam ad Solonem (vti diximus) referunt
 autorem. Quibus astipulari videtur, quod nusquã
 meminerit Draco Areopagitarum, vel eos appel-
 lauerit, sed vbique cum Ephetis agat de rebus ca-
 pitalibus. At tabula Solonis tertiadecima octauam
 legem ita ad verbum habet descriptam, *Qui ante
 Solonem archontem notati infamia fuerunt, inte-
 gra fame sunt, extra quam qui in Areopago, vel
 qui apud Ephetas, vel in prytaneo à regibus da-
 mnati homicidij, aut latrocinij, aut affectati regni
 solum exilio verterunt, quum lex hæc fuit pro-
 mulgata.* Hæc vero contra Areopagitarum con-
 siliium præcurrisse Solonem archontem, eiusque
 leges sunt argumento. Nam qui tandem fuisset
 illi in Areopago iudicati, si primus curiæ
 Areopagitarum dedit Solon cognitionem?

Nisi herclè habuit obscuritatem aliquam aut defectum hæc tabula, vt conuicti crimium quæ ad notionem pertinent Areopagitarum, Ephetarum & Prytanum, quum hæc promulgata est lex, manerent infames, quum alii famæ restituerentur. Ea certè fuit eius mens. Ex cæteris eius legibus est singularis imprimis & noua illa, quæ eum in seditione qui fuisset neutram partem sequutus, infamia notat. Vult enim neminem non permoueri, vel sentire rebus in tuto collocatis suis incommoda publica, neque eo se venditare quod patriæ dolore vel morbo non tangatur, sed vt ilico partibus se melioribus & iustiorib. associet, cumque his periculo offerant se potius & succurrant iis, quam operiantur ex tuto vnde stet victoria. Ab furda autem & ridicula videtur illa quæ puellæ opulentæ orbæ gratiam facit, si ille qui eam vendicauit ex lege & obtinuit, ad complexum sit impotens, proximis viri se substernere. Atqui aiunt nonnulli fuisse id constitutum rectè in eos qui inhabiles ad Venerem quum sint, pecuniæ causa tamen diuites illas orbas iungunt sibi matrimonio, inferuntque ob legis priuilegium vim naturæ. Quum enim cernunt licere puellæ orbæ quem libeat, admittere, vel abstinebunt ab iis nuptiis, vel retinebunt eas cum macula, auaritiæ & improbitatis poenam dantes. Bene est etiam quod non quemlibet, sed quem velit ex viri necessariis admittat orba, quo proles de familia fit & de stirpe eius. Huc facit item quod sponsa cum sponso concludatur, & malum cydonium voret cum eo, & quod ter mense cogatur, vt minimum, orbam is qui eam duxit complecti. Nam etsi non generent liberos, honos tamen hic qualisqualis à marito castæ mulieri habitus & beneuolentia multas absterget vndiq; collectas acerbitates, nec permittit eam iurgiis plane abalienari. Cæteris coniugiis dotes detrahit, sponfamq; præter tres stolas & supellectilem parui pretii afferre quicquã vetuit. Neq; enim meritum aut venale volebat foedus esse nuptiarum, sed liberorum causa, & gratiæ atq; amicitia virum & mulierem confociari. Siquidem Dionysius, quum postularet mater eius cuii cuiquam collocari, Ciuitatis, respodit, leges assequutum se tyrannidem euertisse, naturæ verò, vt nuptias intempestiuas conciliaret, vim afferre non posse. At in ciuitatib. non est ea admittenda confusio, neq; tolerandæ incongruæ & ingratæ coniunctiones, quæ nullum habent opus nec finem nuptialem, verum seni iuuenulam ducenti prudens magistratus vel legislator illud ad Philoctetem dictum obiiciat.

*Commode verò potes miser
Ducere uxorem.*

Quod si iuuenem repererit in anus cubiculo pecuniosæ, ex concubitu perdicum modo pinguescentem, traducet eum ad virginem quæ virum requirat. Sed de his satis. Commendatur item lex Solonis, quæ maledicta verat in defunctos congerere. Est enim putare eos qui decesserunt, sanctos, pium: abstinere ab iis qui non extant, iustum, & ciuile odii tollere æternitatem. In viuum cõtumelias effundere in sacris iudiciis, curiis, & ludis interdixit. Multam pendendam priuato tres drachmas, binas alteras ærario præscripsit. Nã iræ nusquam moderari, illiberale putauit & effræne, vbique arduum, nonnullis etiam impossibile.

A εἰ μὴ τὴν Δία γέγονε τις ἀσάφεια τῆς γραμμᾶτος, ἢ ἐκλήψις ὥστε τοὺς ἠλωκῆτας ἐπὶ ἀγίαις ἀς κρίνοισινοὶ Ἀρεοπαγίται καὶ ἐφέται, καὶ πορυταίς, ἵτε ἴσομοσ ἐφαίη ὁδε, μὴ μὲν ἀπίμοις, τῶν ἄλλων ἐπιτήμον ἡμορμῶν. ταῦτα μὲν οὖν καὶ αὐτὸς ἐπεσκόπη. τῶν δὲ ἄλλων αὐτῶ νόμων, ἴδιος μὲν μάλιστα καὶ πρῶτος ὁ κελεύων ἀπίμον εἶ) τὸν ἐν γαστρὶ μηδετέρας μερίδος ἡμορμῶν. βούλεται δὲ, ἄς ἐοικε, μὴ ἀπαθῆς μηδὲ ἀμαθήτως ἐχθρὸς τῷ κρινόν, ἐν ἀσφαλεῖ ἡμῶν παροικεῖα, καὶ τὰ μὴ σωμαλγῆν, μηδὲ σιωποῦν τῆ πατρίδι, καλλωπιζόμενον. ἀλλ' αὐτοφεν τοῖς παβελητῶ καὶ δικασί-

B τερα παρὰ τοῖσι παρὸς ἡμῶν, συγκινδυνώδην καὶ βοηθῆν μάλλον ἢ ἑμιλῆν ἀκινδυνῶς τὰ τῶν κεραιῶ των. ἀποπος ὃ καὶ ἡμορμῶσ δοκεῖ ὁ τῆ ἐπιτήμον διδοῖς, αἰ ὁ κεραιῶν καὶ κύριος γέγονεσ τῶν νόμων, αὐτὸς μὴ διωατὸς ἢ πλησιάζην, ἵπο τῶ ἐῖ ἴστα τῶ ἀνδρὸς ὀπήεσθαι. καὶ τῶ τῶ ὀρθῶς ἐχθρὸς φασι παρὸς τοῖς μὴ διωαμῶσι σιωπῆναι, χρημάτων δὲ ἕνεκα λαμβανόντας ἐπιτήμονεσ, καὶ τὰ νόμω κεραιαζόμενοι τῶ φύσιν. ὀραίντεσ γὰρ ὃ βούλεται τῶ ἐπιτήμονεσ σιωποῦσαι, ἢ παρὸσ τὸν γάμον, ἢ μετ' ἀγχιῶσ κατῆροισι, φιλοπλουτίας καὶ ὑβρεωσ δικίω διδόντεσ.

C ὃ δὲ ἐχθρὸ καὶ τῶ μὴ πᾶσιν, ἀλλὰ τῶν συγγενῶν τῶ ἀνδρὸς ὃ βούλεται ἀγαλέεσθαι τῶ ἐπιτήμονεσ, ὀπως οἰκειῶν ἢ καὶ μετέχον τῶ ἡμορμῶσ δικτόμενον. εἰσ τῶ τῶ σιωπῆσ καὶ τῶ τῶ νύμφῶ τῶ νύμφῶσ συγκατῆροσθαι μῆλου κωδωνίου συγκατῆροσθαι, καὶ τῶ τῶσ ἐκάστω μῆλωσ ἐπιγχαίνην πῶ τῶ τῶ ἐπιτήμονεσ τὸν λαβόντα. καὶ γὰρ εἰ μὴ γίνοιντο παῖδεσ, ἀλλὰ ἡμῶσ ἀνδρὸσ αὐτῆ παρὸσ σάφρονα γυναικα καὶ φιλοφροσῶν, πολλὰ τῶν συγγενῶν ἐκάστωε δυχερῶν ἀφαρῶσα, καὶ τῶσ ἀφαροσ ὀσ ἐῶσα πῶν πάπασιν ἀποσραφῶσαι. τῶν δὲ ἄλλων γάμον ἀφῆλε τῶσ φερῶσ, ἱμάτια τεῖα, καὶ σκῶν μικροδ νομισμάτωσ ἀξια κεραιάτωσ, ἕτερον ὃ μὴ δὲν ἐπιφέρεσθαι τῶ γαμῶ μῆλω. οὐ γὰρ ἐβούλετο μισοφόρον οὐδὲ ὃ μῶν εἶ) τὸν γάμον, ἀλλ' ἐπιτεκνώσθαι καὶ χεῖρι καὶ φιλότηπι ἡμερῶσ τὸν ἀνδρὸσ καὶ γυναικῶσ σιωοικισμῶν. ὁ μὲν γὰρ Διονύσιωσ, ἀξιοῦσ τῶσ μῆρὸσ αὐτῶ δουλιῶν τῶν πολιτῶν παρὸσ γάμον, ἐφη, τῶσ μὲν τῶσ πόλεωσ νόμοισι λελυκῆναι τυρανῶν, τοῖσ τῶσ φύστωσ ὀσ εἶ) διωατὸσ βιάζεσθαι, γάμοισ νύμφα γυνῶν παρ' ἠλικίαν. ἐν τῶ τῶσ πόλεσι τῶ ἀταξίασ ταῦ τῶ οὐδοτέον, ὀσδὲ παροπῆον, ἀώροισ καὶ ἀχρῆτοισ ἐπιπλοκαῖσ,

E καὶ μὴ δὲν ἕρπον γαμήλιον ἐχούσασ, μηδὲ τέλοσ. ἀμὰ γέροντι νέαν ἀγορῆμῶ φαίη τίσ ἀμ' ἐμμελῆσ δῆρον ἢ νομοθέτησ τῶ παρὸσ τὸν Φιλοκῆτῶ, -- ὃ γ' οὖν ὡσ γαμῶν ἐχθρὸσ τῶσ τῶσ. καὶ νέον ἐν δωματίῶ πλοισίασ πρεσβυτίδοσ, ὡσ παροῖ πέρδικεσ, ἀποσσωοισίασ παχυόμενον, δῆσ ἀβῶν, μετοικίωσ παρὸσ παρθένον νύμφῶσ ἀνδρὸσ δεομῆναι. ταῦτα μὲν οὖν παρὸσ τῶ τῶ. ἐπαμῆνται δὲ τοῦ Σόλωνοσ καὶ ὁ κωλύων νόμοσ τὸν τεθνηκότα κακῶσ ἀγορῶν. καὶ γὰρ ὀσπον τοῖσ μετῶσ τῶσ, ἱεροῖσ νομίζην, καὶ δικασον ἀπέχεσθαι τῶ οὐχ ὀσ παρχόντων, καὶ πολιτικῶν ἀφαρῆν τῶσ ἐφῆρασ τῶ αἰδίων. ζῶντα ὃ κακῶσ λέγην ἐκώλυσε παρὸσ ἱεροῖσ καὶ δικασητοῖσ καὶ δῆροισ, καὶ θεοῖσ οὐσῶσ ἀγῶνων ἢ βῆεσ δῆροσ τῶ ἰδιώτη, δύο δὲ ἄλλασ ἀποπῆν εἰσ τῶ δῆροσ ἕταξε. τῶ γὰρ μὴ δαμοῦ κεραιῶν ὀργῆσ, ἀπαῖ δῶ τῶ καὶ ἀκῶσ τῶ τῶ πῶσ τῶ, χαλεπῶν, ἐπίοισ τῶ ἀδῶ τῶ.

δεῖ ὅτι πρὸς τὸ διωκτὸν γράφεται τὸν νόμον, εἰ βούλεται
 χρησίμως ἐλάττω, ἀλλὰ μὴ πολλοὺς ἀχρεῖςως καλᾶζεν.
 διδοκίμοισι καὶ τὰ πρὸς θεοῦ νόμῳ πρὸς τὸν νόμον
 ἐξέτω, ἀλλ' ἐν τῷ γένει τῶ τε θνητότος ἔδδ τὰ χρεῖματα καὶ
 τὸν οἶκον καταμένειν. ὁ δὲ ὅ βούλεται πρὸς τὸν νόμον, εἰ μὴ
 πάντες εἶναι αὐτῷ, διωκτὸν τὰ αὐτοῦ, φίλια τε συγγενείας ἐ-
 ήμησε μάλλον, καὶ χάριν ἀνάγκης. καὶ τὰ χρεῖματα, κτή-
 ματα τῶν ἐχόντων ἐποίησεν. οὐ μὲν αἰδέου γε πάλιν,
 οὐδ' ἀπλῶς τὰς δόσας ἐφῆκεν, ἀλλ' εἰ μὴ νόσων ἐνεκεν, ἢ
 φαρμάκων, ἢ δεσμῶν, ἢ ἀνάγκη καταχευῆς, ἢ γυναικί-
 πηρόντος. ὁ πρῶτον καὶ πρὸς τὸν νόμον τὸ πρῶτον πρὸς
 τὸ βέλυσον, ὅθεν ἡ γυνὴ τῶ βιασθῆναι ἀφ' ἑφῆκεν,
 ἀλλ' εἰς τὸ πρῶτον ἀπάτην τῆ ἀνάγκη, καὶ τὸ πρῶτον ἡ-
 δοκίμῳ γένει, ὡς οὐχ ἡπὶον ἐκείνην λογισμὸν ἀνδρῶν
 διωκτῶν. ἐπέστησε ὅ καὶ τὰς ἐξόδοις τῶν γυναικῶν, καὶ
 τοῖς πέντεσι καὶ τὰς ἑορταῖς νόμον, ἀπεργάζετο τὸ ἀτακτὸν καὶ
 ἀκράτους. ἐξείνατο μὲν ἰματίων τελευτῶν μὴ πλέον ἔχουσαν
 κελύσσας, μηδὲ βρωτῶν ἢ ποτῶν πλείονος ἢ ὄβολοῦ φερομέ-
 νων, μηδὲ καὶ πηχυαίου μείζονα. μηδὲν ἕκαστον πορθε-
 σθαι πλὴν ἀμάξην καὶ ζῶντων, λύχρου πρὸς φάγοντος.
 ἀμυχὰς ὅ καὶ τῶν ἄλλων, καὶ τὸ θρῆναι πεποιημένα, καὶ τὸ κα-
 κῶν ἄλλον ἐν τῷ φάσι ἐτέρων, ἀφείλεν. ἐναγίζετο ὅ βου-
 ῶν εἴασεν, ὅθεν σιωπῆναι πλεονίματων τελευτῶν. οὐδ' ἐπὶ
 ἀλλοτρία μνήματα βαδίζετο, χωρεῖς ἐκχωρηθῆς. ὦν τὰ
 πλῆστα καὶ τοῖς ἡμετέροις νόμοις ἀπηγόρευται. πρὸς τὸν νόμον
 τοῖς ἡμετέροις, ζημιόδοται τοῖς τῶν ποιῶντας ἕκαστον τῶν
 γυναικῶν νόμον, ὡς αἰαδέρις καὶ γυναικῶν δεῖ τοῖς πρὸς τὰ
 πέντεσι καὶ ἀμύρτημασιν ἐνεχόμενοι. ὅρα δὲ τὸ μὲν ἀ-
 ρυπεμπλάμοι ἀνδρῶν αἰετῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν
 ἐπὶ ἀδείας εἰς τὴν Ἀθηναίαν, τὰ ὅ πλῆστα τῆς χώρας ἀγρῶν καὶ
 φάλα, τοῖς ὅ καὶ τῶν ἄλλων τῆ θαλάτῃ, μηδὲν εἰώθους εἰσά-
 γην τοῖς μηδὲν ἐχρῶσιν ἀντιδιδῶναι, πρὸς τὰς τέχνας ἐτερεῖς
 τοῖς πολίταις. καὶ νόμοι ἐγραψεν, ὅθεν πρὸς τὸν πατέρα μὴ
 διδάξαι μὲν τέχνῳ ἐπὶ μάγικες μὴ εἶναι. τὰ μὲν γὰρ Λυκούρ-
 γου καὶ πόλιν οἰκῶν καὶ τῶν ἄλλων ὄχλου ξενικῶν, καὶ χῶρον
 κεκτημένῳ πολλοῖς πολλῶν, δις τοσοῖςδε πλείονα, καὶ Εὐει-
 πίδου, καὶ τὸ μέγιστον εἰλωδικῶν πλῆθος, ὅ βέλυσον ἢ μὴ γο-
 λάζην, ἀλλ' ἀτελοῖ μὲν αἰετῶν καὶ πονοῦντα τῶν ἀνδρῶν, πρὸς
 κεχυμένων τῆ Λακεδαιμόνι, καλῶς εἶχεν, ἀγροτικῶν ὅτι πό-
 κων καὶ βασιλευσῶν ἀπαλλάξαι τοῖς πολίταις, σιωπῆναι ἐν τοῖς
 ὅπλοις, μίαι τέχνῳ τῶν αἰματῶν καὶ ἀσχεδῶν.
 Σόλων ὅ τοῖς πρὸς τῶν νόμοις μάλλον ἢ τὰ πρὸς
 γματῶν τοῖς νόμοις πρὸς ἀρμόζων, καὶ τῆς χώρας πρὸς φύσιν
 ὅρα τῶν γεωργῶν γλίχρως ἀφ' ἑφῆκεν, ἀρῶν τε καὶ γο-
 λαζῶν ὄχλου οὐ διωκτῶν πρὸς τῶν νόμων, τὰς τέχνας ἀξίωμα
 πρὸς τῶν νόμων καὶ τῶν ἄλλων ἄρειου πάρου βουλήν ἔταξεν ὅτι
 σιωπῆναι ὅθεν ἕκαστος ἐξ τῶν ὅτι τῶν νόμων, καὶ τοῖς ἀρῶν καλᾶ-
 ζην. ἐκείνο δὲ ἢ σφοδρότερον, τὸ μηδὲ τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῶν
 γνομένοις ἐπὶ μάγικες εἶναι τοῖς πατέρας πρὸς τῶν νόμων, ὡς Ἡρακλεί-
 δης ἰσόρηκεν ὁ Ποντικός. ὁ γὰρ ἐν γάμῳ παρῶν τὸ καλόν,
 οὐ τέχνων ἐνεκα δὴ λῶς ὅστιν ἀλλ' ἡδοκίμῳ ἀγρῶν γυναικῶν
 τὸν τε μισθὸν ἀπέχετο, καὶ παρρησίαι αὐτῶν πρὸς τοῖς γνο-
 μένοις ὅθεν ἀπολέλοιπεν, οἷς αὐτὸ ὅ γρῶν πεποίηκεν ὅτι
 δος. ὅλας ὅ πλείον ἔχον ἀποπῆσαι αὐτῶν τῶν γυναικῶν νόμοι
 Σόλωνι δοκῶσι. μοιχῶν μὲν γὰρ ἀπειλῆς τὸ λαβόντι δέδωκεν, εἰ δὲ ἀρῶν πρὸς τῶν νόμων γυναικῶν καὶ βιάσθαι,

Debet verò ad id quod effici potest, lex accom-
 modari, dum modo intendat cum fructu paucos,
 & non multos incassum punire. Iam probatur lex
 eius testamentaria. Etenim antea non erat ius te-
 stamentum condere, sed familiae defuncti pecu-
 nia & hæreditas relinquendæ erant. Hic liberum
 fecit, non extantibus liberis, cui visum esset, sua
 donandi, amicitiamque propinquitati, & gratiam
 prætulit necessitati, pecuniamque mancipium fe-
 cit possessorum. Nec indefinite tamen citra dele-
 ctum dare indulgit: sed si non per morbum vel
 medicamentum, nec vinculis vel vi adstrictus, vel
 vxoris inductus esset blanditiis. Recte atque ordi-
 ne, improbis modis inducaris, an vim patiaris ni-
 hil ratus interesse, sed dolū vi, & voluptatem do-
 lori conferens, quasi æq; de statu mentis deiicere
 homines valeat. Profectiones quoq; mulierū, lu-
 ctusq; & festa lege adstrinxit incōditā licetiā coer-
 cente. Proficiscenti foras tres non amplius stolas
 permittit habere, neque plus cibi vel potus secum
 efferre quam obulo emptum, neq; calathum cu-
 bitali maiorem, nec de nocte nisi curru vectam
 ad lucernā iter facere. Lacerationes plangentū,
 ploratū excitātia & eiulatū in alienorū funeribus
 sustulit. Parētare bove interdixit, vel amplius tres
 vestes cum mortuo condere: ad aliena monumē-
 ta nisi in iustis exequiarum accedere: quorū sunt
 etiam nostris legibus vetita pleraq;. Adiectum no-
 stris est, vt qui ea admittunt, quasi perturbationi-
 bus & erroribus erga propinquos suos eneruibus
 & effæminatis aspersi mulctentur à γυναικῶν νό-
 mis. Porro urbem quum videret hominibus quo-
 tidie in Atticam vndique, propter libertatem &
 securitatem confluentibus compleri, agrum au-
 tem fere infæcundum malignumque: eos verò
 qui mare exerceant, nihil solere iis qui nihil red-
 dere habeāt, importare: traduxit ad artificia ciues,
 tulitque legem ne filius parentem, qui ipsum non
 docuisset artē, cogeret alere. Nam Lycurgo qui-
 dem qui urbem colebat à turba defæcatā peregri-
 na, agrumq; haberet multis multum, qui plus bis
 totidem ciuib. (vt ait Euripides) esset alendis: præ-
 fertim quia llotica multitudo, quam præstabat nō
 marcescere otio, sed perpetuis attritam laborib. e-
 furire, erat Lacedæmoni circūfusa, satis erat odio-
 sis exolutos & vilib. negotiis ciues armis alligare,
 vt eam vnam artem arriperent, meditenturq;. At
 Solon, qui reb. potius leges, quem res applicabat
 legib. & considerabat agri indolem vix aratorib.
 sustentandis esse, neq; segnem posse & residē tur-
 bam tolerare, artib. adiecit dignationem: & curiæ
 præcepit Areopagitarū, quonam se quisq; tuere-
 tur quæstu obseruare, atque in otioios animad-
 uertere. Illud verò iam durius, quod ad alendos
 parentes non astringeretur (vt autor Ponticus est
 Heraclides) ex meretricibus procreati. Quippe
 nuptiarum decus qui prætereat, profitetur se non
 liberorum gratia, sed voluptatis asciscere mulie-
 rem: habetque mercedem suam, neque locum si-
 bi quærendi reliquit de genitis, quibus ipsam red-
 didit probrosam natiuitatem. At nihil omnino
 importunius videtur legibus illis quas tulit de
 mulieribus Solon. Nam adulterum interficere
 deprehendenti permittit: sin verò liberam fœ-
 minam rapuerit quis, eique vim intulerit,

ποτό ἢ ποιήσασθαι φασὶν αὐτὸν, οὐχ οὕτως ἀπελαύνοντά τοις
 ἄλλοις, ὡς καὶ ἀκαλούμενον Ἀθιάζε τοῖς τοῖς βεβαίως,
 τὰ μετέξῃ τῆς πολιτείας· καὶ ἅμα τοῖς νομίμοις, τοῖς
 μὲν ἀποβέβληκτος ἢ ἑαυτῶν ἴξε τι ἀνάγκη, τοῖς δὲ ἀ-
 πολελοιπότα δὲ τὴν γνώμην. ἴδιον ἢ τῆς Σόλωνος καὶ ὁ πε-
 εἰ τῆς ἐν δημοσίᾳ σιτήσεως, ὅσῃ αὐτὸς ἑαυτὸν κέκληκε.
 τὸν γὰρ αὐτὸν οὐκ εἶσπεῖσθαι πολλάκις· ἐὰν ἢ ἡ ἀθήκη μὴ
 βούλη, καὶ ἄλλῃ· ὁ μὲν ἠγροῦμενος πλεονέξια, ὁ δὲ ὑπερο-
 φία τὴν κρίσιν. ἰσχυρὸν ἢ τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἕκαστον ἐπιμαρτύ-
 ἔδωκε, καὶ κατεγράψαν εἰς ξυλίους ἄξονας, ἐν πλασίοις
 περὶ χροστὶ σφραγισμένοις· ὧν ἕπι καθ' ἡμᾶς ἐν Πρυτανείῳ
 λείψα αὐτὰ διεσώζετο, καὶ περὶ στήθεσσι (ὡς Ἀει-
 σοτέλης φησὶ) κύρβας. καὶ Κρατῖνος ὁ κωμικὸς εἰρήκε· που.
 Πρὸς τῆς Σόλωνος καὶ Δρακόντος, οἵσιν ἐν Φρύγῃσιν ἠδῆ τὰς
 κέρως τὰς κύρβας. εἰσὶ δὲ Φασινίδιος, ἐν οἷς ἐρεῖ καὶ ἡ-
 σία περὶ ἑσθῆτος, κύρβας· ἄξονας ἢ, τοῖς ἄλλοις ὠνομάσθαι.
 κρινόντων οὐκ ὠμυεν ὄρκον ἢ βουλή, τοῖς Σόλωνος νόμοις ἐμ-
 πεδώσαν, ἴδιον δὲ ἕκαστος τῆς θεσμοθετῶν ἐν ἀργεῖ περὶ τῶν
 λίθων, καὶ ἀφαρίζων, εἴτι περὶ βεβαίῃ τῆς θεσμοῦ, ἀδελφὰ τὰ
 χρυσῶν ἰσομέτερον ἀναθήσει ἐν Δελφοῖς. σιωδῶν ἢ τῆ
 μῦθος τὴν ἀνωμαλίαν, καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης, ἕτε δὲ ὁ-
 μῶν τῶν ἡλίου πύργων, ἕτε αἰχρὸν συμφορομένην, ἀλλὰ
 πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καὶ ἀλαμδαίνας καὶ παρερ-
 χομένην τὸν ἡλίον, αὐτὴν μὲν ἐξαξέ τῶν τῶν, ἐν τῶν νέαν κα-
 λείσθαι· ὁ μὲν περὶ σιωδῶν μῦθον αὐτῆς, τὰ πανομήνω
 μῦθι, ὁ δὲ λοιπὸν, ἠδῆ τὰ συμφορομένην περὶ στήθεσσι ἠγροῦμε-
 νος. περὶ (ὡς εἰσκειν) ὀρθῶς ἀκούσας Ὀμήρου λέγοντος,
 Τοῦ μὲν φθίνοντος μῦθος, τῆ δὲ ἰσαμένοιο. τῶν δὲ ἐφεξῆς
 ἡμέραν νομῶν ἐκάλεσε. τῶν δὲ ἀπ' ἐκάστος οὐ περὶ
 ἡμεῖς, ὅτι ἀφαιρῶν καὶ ἀπαλύων, ὡς περὶ τὰ φάτα τῆς σελή-
 νης ἢς ἑσθῆ μέγχι τετακῆδος ἠεθμῶσιν. ἐπεὶ ἢ τῶν νό-
 μων εἰσενεθῆντων εἰσὶ τῶν Σόλων καὶ ἐκάστω περὶ στή-
 σαι ἡμέραν, ἐπανοῦντες ἢ φηριτες, ἢ συμβουλοῦντες
 ἐμβαλῆν τοῖς γεγενημένοις ὅ, τι τύχοιεν, ἢ ἀφαιρῶν· πλεί-
 σοι δὲ ἦσαν οἱ πικροῦντο καὶ ἀνακρίνοντες, καὶ κελθόν-
 τες αὐτῶν ὅπως ἕκαστος ἔχῃ, καὶ περὶ τῶν κείτων ἀφαιρῶν,
 ἐπεκιδάσκῃ καὶ σαφῶν τῶν· ὅραν ὅτι τῶν καὶ ὁ μὲν
 περὶ τῶν, ἀποκον, καὶ ὁ περὶ τῶν, ὅτι φθονον, ὅλως ἢ τῶν
 ἀπολείας ἢ περὶ τῶν βουλομένων, καὶ ἀφαιρῶν ὁ δὲ
 φηριτες καὶ ὁ φιλαίποι τῶν πολιτῶν. (Ἐρίμασ [γδ] ἐν μεγάλοις
 πᾶσιν ἀδεῖν χαλεπὸν, ὡς αὐτὸς εἰρηκε) περὶ τῶν τῆς πλά-
 νης τῶν ναυκλήιδων ποιησάμενος, ὅτι ἐπλάσε, δεκαετῆ πα-
 ρὰ τῶν Ἀθηνῶν ἀποδημίαν αἰτησάμενος ἠλπίζε γὰρ ὅτι
 τῶν χροῖα τῶν καὶ τοῖς νόμοις αὐτοῖς ἕσθαι σιωήθεις.
 περὶ τῶν οὐκ εἰς Αἴγυπτον ἀφίκετο, καὶ διέτριψεν, ὡς καὶ
 περὶ τῶν αὐτὸς φησὶ, Νείλου ὅτι περὶ τῶν, Κανωβίδος
 ἐγγύθεν ἀκτῆς. χροῖον δὲ ἵνα καὶ τοῖς περὶ τῶν Φιν τὸν Ἡ-
 λίου πόλιτιν, καὶ Σώγην τὸν Σαίτιν, λογιώτατοι οὗσι τῶν
 ἱερέων, σιωεφίλοσφῆσε· παρ' ὧν καὶ τὸν Ἀττικὸν ἀκῆσας
 λόγον (ὡς Γλάτων φησὶν) ἐπεχείρησε δὲ ποιήματος ὅτι
 νεκρῶν εἰς τοῖς Ἑλλήνας. ἐπὶ τῶν πλάσας εἰς Κύπρον, ἢ
 γαπήτη δὲ φηριτες ἢ περὶ τῶν Φιλοκύπρου ἡνὸς τῶν ἐκείβα-
 σιλέων ὅς εἶχεν οὐ μὲν πόλιν ὠκισμένῃν ἢ περὶ τῶν
 φάτων τῶν ὀνόμας, περὶ τὸν Κλάειον πόλιν, ἐν χροῖοις
 ὄχρῶσι μὲν, ἄλλως ἢ περὶ τῶν καὶ φάτων κειμεῖν.

A Quod statuisse ferunt eum non tam summouen-
 dorū causa alienigenarū, quā inuitandorū Athe-
 nas spe certa in communicationes se vēturos ciui-
 tatis, simul fidos existimās fore hos quod cōsulto,
 illos q̄ coacti patriā suā repudiauisēt. Propriū ve-
 ro est Solonis institutū epulatio in curia q̄ ἑαυτὸν
 τεῖν ille appellauit. siquidem non permittit eidem
 illic epulari frequenter. Sin autem ille cui id dela-
 tū sit, contemnat, infligit ei p̄nam, ratus hoc ho-
 noris publici fastidiū, illud esse plus æquo appetē-
 tis. Has leges in centū annos omnes sanxit. Relatae
 fuerūt in axes vel tabulas quadratas ligneas, quas
B Axonas dicunt, thecis inclusas aliquanto longio-
 rib. quam largioribus in quibus verteabantur, qua-
 rum in Prytaneo adhuc nostra memoria tenuia
 extiterunt vestigia. Appellabantur autore Aristote-
 tele Cyrbes. Ac Cratinus comicus de Solone &
 Dracone ait, *Iam quibus nunc cyrbibus torrent legu-
 mina.* Aliqui volunt eas in quibus sacra & sacrificia
 sunt descripta, proprie cyrbes, axonas fuisse
 appellatas cæteras. Senatus autem stabilituros le-
 ges Solonis se commune iusiurandum perege-
 runt, singuli autem thesmothetæ conceptis verbis
 peculiare iuxta Lithon (suggestus est in concione
 Athenis) siquā violassent legem, aureā statuam pa-
 ris sibi p̄deris Delphis ipsos dicaturos. Perspecta
C autē mensis varietate, nec cursum lunæ vel cum
 exortu solis vel cum obitu prorsus congruere: ve-
 rū subinde eam solē eodem die & assequi & præ-
 tergredi: hunc ipsum diem ἐνην καὶ νέαν, id est, no-
 uissimam & primā lunam, iussit appellari: partem
 eius quæ coitum cū sole lunæ antecedit, desinenti:
 residuam inchoāti arbitratus attribuendā. Et fuit
 certe primus qui Homerum percepit canentem,
Hic quum desierit mensis, tum cæperit ille.
 Insequentē diem νομηνίαν vocauit. Dies mēsis qui
D succedūt vigesimo, nō attextendo, sed detrahēdo
 & retexendo, vt lumē lunæ aduertit, vsq; ad trecesimū
 numerauit. Quia verò per latis legibus, adibāt
 in dies aliqui Solonē, qui vel laudaret eas vel ob-
 tereret, vel moneret vt tabulis intexeret vel deme-
 ret quod cuique in mentem veniret: plurimi vero
 quereret & percunctarentur, peterentq; quemad-
 modū accipiendum quidq; esset, quamq; haberet
 sententiā, vt explanaret & enodaret: considerans,
 ni faceret ea, tē insolentem fore, & si faceret, inui-
 diosam: atq; eas ambiguitates statuēs omnino de-
 clinare, importunitatemque subterfugere & que-
 rimonias ciuium (nam vt ipsemet ait,
E *Omnibus in magnis difficile est canere*)
 ad speciem peregrinationis munus naucleri præ-
 texens, impetrato à populo Atheniense, vt abesse
 sibi decennium liceret, nauem conscendit: inter-
 ea fore sperans illis leges suas familiares. Primum
 in Aegyptum est delatus, ibique commoratus, vt
 ipse antè dicit,
Faucibus in Nili, qua littora curua Canopi.
 Aliquātisper etiam cum Psenophe Heliopolita &
 Sonche Saita inter sacerdotes literatissimis, in cō-
 templanda egit sapientia: ex quibus audiuit (vt
 autor Plato est) sermonem Atlanticum, quem
F versibus apud Græcos exorsus est explicare. Inde
 in Cyprum nauigauit, vbi in summa gratia fuit
 apud quendam illius regionis regem Philocy-
 prum. Habebat oppidum hic exiguum à Demo-
 phonte Thesei filio ad Clarium amnem condi-
 tum, munito quidem loco, sed aspero & sterili.

ἐκίμισαν παρὲς δὲ τῆς Ἡέρας ἱερὸν, ὁ δὲ δαίμων ζομένην ὑπὸ
 τῆ πολιτῶν καὶ χαίρουσαν, εἶτα θύσαντες καὶ πίνοντες, οὐκ ἐπι-
 μὲν ἡμέραν δύνευσαν, ἀλλὰ τεθηκότες, ἀναλγῆ καὶ ἀλυπὸν
 ὅτι δόξα ἴσασαυτὴ χόντες θάνατον ὠφθῆσαν· ἡμαρτὴ (εἶπεν
 ἡ δὲ παρὲς ὀργίω ὁ Κροῖσος) εἰς οὐδένα τίης ὁ δαίμων ἄ-
 εὐθὺν ἀνθρώπων, καὶ ὁ Σόλων, ἔτε κολακάζων βουλόμηνος
 αὐτὸν, οὐτε παρὰ τέρῳ παρὲς ἡμῶν, Ἐλλησιν (εἶπεν) ὡ βασι-
 λεύ Λυδῶν, παρὲς τε πᾶλλα μετελεύσε ἔχην ὁ θεὸς ἔδωκε, καὶ
 Ἐφίας υἱὸς Ἰθάροισι (ὡς εἰσὶν οἴκε) καὶ δημοτικῆς οὐ βασιλι-
 κῆς ὁ δὲ λαμπαρῆς ὑπὸ μετελεύσε ἡμῶν μέτεστιν, ἡ τῷ
 χαίς ὀρῶσα πηλοδαπῆς χρομόρον αἰετὸν βίον, οὐκ ἐὰ
 τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς μέγα φροῖν, ἔδὲ θαυμάζων ἀνδρῶς
 ὁ τυχεῖαν μετὰ βολῆς χρονοῖν ἔχουσαι. ἐπὶ σὺν ἔκαστῳ ποι-
 κίλοι δὲ ἀδῆλου ὁ μέλλον ὡς εἰς τέλος ὁ δαίμων ἔθετο πῶ
 ὁ παρὰ τῆς ἰσῆς, τῶτον δὲ δαίμονα νομίζομεν. ὁ δὲ ζῶντος ἐπι καὶ
 κινδυνόουτος ἐν τῷ βίῳ μακαρισμὸς, ὡς παρὰ γωνίζομεν
 νου κήρυγμα καὶ ἐφῆσεν ὅτι ἀβέβαιος καὶ ἀκυρος. αὐτὸ
 εἶπεν ὁ Σόλων ἀπὸ ἀπῆλατῆος, λυπήσασθαι, οὐ νοουθετήσας ὅ
 τὸν Κροῖσον. ὁ δὲ λογοποιὸς Αἰσωπὸς (ἐτύχθη γὰρ εἰς Σαρ-
 δῆς γεροντῶς μετὰ πεμπτος ὑπὸ Κροῖσου, καὶ ἡμῶν μόνος)
 ἡρῆσθη τῷ Σόλωνι, μηδεμίαν τυχόντι φιλανθρώπων, καὶ
 παρὲς ἔπειν αὐτὸν, ὁ Σόλων (εἶπεν) τοῖς βασιλεῦσι δεῖ ὡς
 ἡκιστα ἢ ὡς ἡδιστα ὁμιλεῖν. καὶ ὁ Σόλων, Μαδί, (εἶπεν)
 ἀλλ' ὡς ἡκιστα ἢ ὡς ἄριστα. τότε μὲν οὖν ὁ Κροῖσος οὕτω τῷ
 Σόλωνος κατεφρόνησεν. ἐπεὶ δὲ Κύρου συμβαλὼν ἐκρετή-
 ημάχη, καὶ πῶ πόλιν ἀπώλεσε, καὶ ζῶν ἀλοῖς αὐτὸς ἐμελ-
 λε καὶ ἀπίμωρα καὶ, καὶ ἡρομόνης πυρῆς, ἀνεβίβασθη δεδε-
 μνός, θεωμῶν Γερσῶν ἀπὸ μύτων καὶ Κύρου παρόντος, ἐφ'
 ὅσον ἔξικητο καὶ διωατὸς ἡ τῆ φωνῆ φεφξάμνος αἰε-
 βόησε τρεῖς, ὁ Σόλων. θαυμάσας οὖν ὁ Κροῖσος ἐπεμψε
 τοῖς ἐρησομῶσι ὅσους ἀνθρώπων ἡθεῶν, οὗτος ὅστις ὁ Σόλων,
 ὃν ἐν τύχαις ἀπόροισι μόνον ἀνακαλῆται. καὶ ὁ Κροῖσος ἔδεν
 ἀποκρυφάμνος, εἶπεν ὅτι τῷ παρ' Ἐλλῆσι φωνῆ εἰς οὐτ'
 ἡ αἴτη, ὃν ἐγὼ μετεπεμψάμην, οὐκ ἀκρυσσάπι βουλόμην-
 νος, ὁ δὲ μαθεῖν, ὡν ἐνδεῆς ἡμῶν, ἀλλ' ὡς δὴ μοι θεατῆς
 ἡμοῖτο, καὶ μῦθους ἀπίοι τῷ δαίμονι ἀκείνης, ἡ ἀποδα-
 λῆν ἔρα μῆζον ἡ κακὸν, ἡ λαβὴν ἀγαθόν. λόγος γὰρ ἡ καὶ
 δόξα παρὰ τὸν παρὲς αἰ μετὰ βολῆς δέ μοι αὐτῆς εἰς πᾶση
 δὲ ἀνά καὶ συμφορῆς ἀηκέσους ἐργα τελευτῶσι. καὶ αὐτὸ ἐ-
 κείνος ὁ αἴτη ἐκ τῷ τότε τὰ νῦν τεκμαίρομενος, ἐκέλευε δὲ
 τέλος τῷ βίῳ σκεπεῖν, καὶ μὴ φρασιμῶν ἀβέβαιους ὑπο-
 νοίαις ὑβρίζειν. ἐπεὶ δὲ αὐτὸ ἀνὴρ ἐρῆ παρὲς τῷ Κροῖσῳ, αἶτε δὲ
 Ἐφῶτερος ὡν τῷ Κροῖσῳ, καὶ τὸν λόγον τῷ Σόλωνος ἰσχυρὸν ἐν
 τῷ παρὰ δειγμάτι βλέπων, ἔ μόνον ἀφῆκε τὸν Κροῖσον, ἡμῶν
 καὶ ἡμῶν ἐφ' ὅσον ἐζη διετέλεσε· καὶ δόξα ἀνέχεν ὁ Σόλων, ἐν
 λόγῳ τὸν μὲν σώσας, τὸν δὲ παιδῶν τῶν βασιλέων. οἱ δὲ
 ἐν ἄσπιδι ἐσασίαζον ἀποδημοῦντος τῷ Σόλωνος. καὶ
 παρὰ τῆς τῷ πεδῆων Λυκέρῳ, τῷ δὲ τῶν Με-
 γακλῆς ὁ Ἀλκμαίωνος, Πησίφρατος δὲ τῷ δὲ χερῶν· ἐν οἷς
 ἡμῶν δὲ ἀπὸ τῶν ὄχλων, καὶ μάλιστα τοῖς πλοῖοις ἀρῶν μόνος ὡς
 τε χρονοῖν ἐπὶ τοῖς νόμοις πῶ πόλιν, ἡ δὲ τῷ παρὰ γωνίζομεν
 νεώτερα παρὲς δόξαν καὶ πολεῖν ἀπὸ τῶν ἐτέρων κατὰ-
 σασι, οὐκ ἴσον ἐλπίζοντας ἀλλὰ πλέον ἔξειν ἐν τῷ μετὰ
 βολῆ καὶ κρετήσιν παρὰ τῶν ἀφῶν μόνος. οὕτω δὲ
 τῷ παρὰ γωνίζομεν ἐχόντων, ὁ Σόλων παρὰ τῶν μόνος εἰς τὰς Ἀθῆνας, αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ ἡμῶν τῶν παρὰ τῶν

A genitricemque ad Iunonis traxissent delubrum, gratulantibus ei ciuibus exultantem : inde sacris peractis epulati, non surrexissent postridie, sed in tanta gloria vitam cum morte citra vllum dolorē vel cruciatū reperti essent cōmutasse. Quid nos? (inquit iam ira incensus Cræsus) nullone nos numero inter beatos habes? Cui Solon nolens vel adulari ei, vel vltra asperare, Græcis (inquit) rex Lydorum, cum mediocria dii dederunt alia, tum sapientiam quandam ex mediocritate meo iudicio constantē plebeiamq; non regiam aut splendidā, quæ vitam considerans varietati fortunæ expositam, nō finit nos præsentibus bonis animos tollere, neq; vllius suspicere felicitatē vicissitudini opportunam temporis. Offert enim vnicuiq; ex improviso futurū alias atq; alias conuerfiones. Cui verò prosperitatem Deus exitu confirmavit, hunc numeramus beatum: at viuentis adhuc & periculis in vita propositi beatitudo, sicut certantis præconiū & corona, fluxa est & vana. Ea fatus Solon digressus est, & offendit, nō correxit Cræsum. Erat eadē tempestate Sardibus fabularum scriptor Æsopus, quem Cræsus accitū in honore habebat. Hic vicem Solonis doluit illiberaliter dimissi, monensq; eum, Cum regibus, Solon (inquit) est aut nequaquā aut quā iucundissimē agendū. Cui Solon, Minimē, inquit, imò nequaquā aut quam optimē. Ac tunc quidem Solonē Cræsus tanto opere despexit. Postquam verò acie fuit à Cyro victus, amissaq; vrbe, viuis venit in potestātē eius, & eremandus fuit, vincitūq; pyræ extructæ inspectantibus Persis omnibus & assistente Cyro est impositus, quantum intendere valuit vocē, exclamavit, Solon, Solon, Solon. Id miratus Cyrus misit quæsitum ex eo quisnam deorū vel hominum esset Solon ille, quem in rebus perditis vnum cieret. Cræsus nihil dissimulans, Hic vir, inquit, in sapientibus Græciæ vnus fuit. Quem ego accersui, non quidē quò quicquam audirem, aut quibus habebam opus discere: verūm vt mihi scilicet spectator esset, & illius tantæ meæ abiret testis felicitatis, cuius mihi amissio profectò plus attulit mali quā boni adeptio. Nam verbo fuit & opinione eius bonū præsentis, sed inclinatio in calamitates mihi reuera euadit graues & lugubres. Atq; vir ille ex ea fortuna præsentem augurans, finem monuit me vt vitæ spectarem, neque volubili elatus fiducia ferocirem. Quibus ad Cyrum relatis, vt qui sapientior esset Cræso, & exemplo videret testatum E sermonem Solonis, non modò liberauit Cræsum, sed & dum vixit, honore eum est prosequutus. Retulit autem eam Solon laudem, quòd duorum regum vno dicto alterum seruasset, alterum erudiuisset. At Athenis omnes per Solonis absentiam in seditionem exarserant. Dux erat Pediarorum Lycurgus, Paralorum Megacles Alcmaeonis, Pisistratus Diacriorum, in quibus capite censi erant locupletibus imprimis infesti. Vigebant quidem etiam tum in ciuitate leges Solonis, sed ad res nouas spectabant, & desiderabant omnes aliū reip. statum. Sperabant, non quod æquum erat, sed F aliena quoq; se assequuturos in mutatione, & aduersam partem vnde quaq; oppressuros. In hoc rerum statu regressus Solon Athenas, erat quidem in magna apud omnes reuerentia atque honore,

τὰς Ἀθῆνας, αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ ἡμῶν τῶν παρὰ τῶν

ὁ δὲ Σόλων, ἥδη μὲν ἰὺ σφόδρα γέρον καὶ τοὺς βοηθούσας
 οὐκ εἶχεν, ὁμοίως δὲ παρῆλθεν εἰς ἀγορὰν, καὶ διελέθη πρὸς
 τοὺς πολίτας, τὰ μὲν, κακίζων τὴν ἀβουλίαν αὐτῶν καὶ μα-
 λακίαν, τὰ δὲ, παροξύνων ἐπὶ καὶ τῶν ἀκαλῶν μὴ παρῆσθαι
 τὴν ἐλευθερίαν. ὅτε καὶ ὁ μνημονόμοστος εἶπεν, ὡς παρῶν
 μὲν ἰὺ δὲ μῦρῳ ἄλλοις δὲ καλύσασθαι τυραννίδα σπι-
 σαμύλιον, νῦν δὲ μείζον ἔστι καὶ λαμπρότερον ἐκχέσθαι καὶ ἀ-
 νελεῖν σπυρεῖσάν ἡδὴ καὶ πεφυκῆσθαι. ὁ δὲ ἐνός δὲ ποροσχο-
 πος αὐτῶν Διὰ τὸν φόβον, ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἑαυ-
 τοῦ, καὶ λαβὼν τὰ ὄπλα, καὶ παρῆ τῶν θυρῶν θέρμους εἰς τὸν
 φενοπὸν, Ἐμοὶ μὲν, εἶπεν, ὡς θύρα τῶν βεβούησθαι τῆ πα-
 τριδὶ καὶ τοῖς νόμοις, καὶ τὸ λοιπὸν ἡσυχίαν ἦγε. καὶ τῶν φίλων
 φύγειν τῶν ἀεινούτων, ἔπεισεν, ἀλλὰ ποιήματα γε-
 φων, ὡς εἰδὶς τοῖς Ἀθηναίοις,

Εἰ δὲ πεπὸνθατε λυγρὰ δὲ ὑμετέρῳ κακότητι,
 Μὴ πὶ θεοῖς τέτων μύθῳ ἐπαμφέρετε.
 Αὐτοὶ γὰρ τέττες νύξῃσά ἐρύματα δόντες,

Καὶ Διὰ ταῦτα, κακίῳ ἔχετε δουλοσυνώλιον ἔπι τῶ-
 τοῖς δὲ πολλῶν νοθευώτων αὐτὸν ὡς ἀποθανέμενον ὑπὸ
 τῶ τυραννίδος, καὶ πωθῆσαν ἰσχυρῶν τῶν πρὸς αὐτῶν οὕτως ἀπονο-
 ται, Τῶ γῆρα, εἶπεν. οὐ μὲν δὲν ὁ Πείσιφρατος ἐγκρατὴς
 γυμναστικῶν καὶ φιλοφρονούμενος καὶ μετὰ πεμπόμοστος, ὡς
 τε καὶ σύμβολον εἶπεν, καὶ πολλὰ τῶν παρῶν ἀπονοτῶν ἐπαμῆν. καὶ
 γὰρ ἐφύλαξε τοὺς πλείους νόμους τῶ Σόλωνος, ἐμμελῶν
 παρῶν αὐτὸς, καὶ τοὺς φίλους ἀναγκάζων. ὅς γε καὶ φόου
 παρῶν κληθεῖς εἰς Ἀρῶν παρῶν ἥδη τυραννίδος, ἀπῆλθε κα-
 σμίας, ἀπολογοσόμενος ὁ κατήγρος οὐχ ὑπὸ πῆχυσε. καὶ
 νόμοις αὐτὸς ἐτέροις ἐγρῶσεν, ὡς ἐστὶ καὶ ὁ τοῖς πηρωθέντας ἐν
 πολέμῳ, δημοσίᾳ τε ἐφῆσθαι κελθῶν. τῶ δὲ φησὶν Ἡ-
 ρακλείδης, καὶ παρῶν ἔπι Θεοσίπῳ πηρωθέντι τῶ Σό-
 λωνος ψηφισαμένῳ, μιμήσασθαι τὸν Πείσιφρατον. ὡς δὲ Θεό-
 φραστος ἰσόρηκε, καὶ τὸν τῆς ἀρχῆς νόμον οὐ Σόλων ἐθήκεν,
 ἀλλὰ Πείσιφρατος, ὅτι τῆ τε γῶσθαι ἐνεργεῖ ἔσθαι καὶ τὴν πόλιν
 ἡρεματοτέραν ἐποίησεν. ὁ δὲ Σόλων ἀψάμενος μεγάλης τῆς
 παρῶν τὸν Ἀτλαντικὸν λόγον ἢ μύθον παρῶν ματείας, ὡς δὴ κρυ-
 σε τῶ παρῶν Σαίν λογίων, παρῶν κληθεῖς Ἀθηναίοις, ὅς ἐκα-
 μῆν, οὐδὲ ἀρχίαν (ὡς Πλάτων φησὶν) ἀλλὰ μάλλον ὑπὸ
 γῆρας, φοβηθεῖς τὸ μέγεθος τῆς γῶσθαι. ἐπεὶ γὰρ ἡ γῶσθαι
 οἰσῆσθαι αὐτῶ μιλύοισιν αἰ τοῖς αὐτῶ φωναί,

Γηράσκω δὲ εἰ πολλὰ διδάσκόμενος. καὶ,
 Ἐργα δὲ Κυπαρισσοῖς ἰδὲ μοι φίλα καὶ Διονύσας,

Καὶ Μουσέων, ἀπῆσθαι ἀνδράσιν δὲ φροσυνίας. ὡς
 ὁ χάρεσθαι καλῆς ἑδάφος ὁ Πλάτων ἔρημον, αὐτῶ δὲ πῶσθαι
 συγῆσθαι παρῶσθαι, ὅς ἐργάσασθαι καὶ Διὰ κασμησθαι φι-
 λοσημείμωσθαι Ἀτλαντικὴν ὑπόθεσιν, παρῶσθαι μὲν μεγά-
 λα, καὶ παρῶσθαι αὐλάσθαι τῆ ἀρχῆς παρῶσθαι ἐθήκεν, οἷα λόγος οὐ-
 δεῖς δήμος ἔσθαι, ἔδδ μῦθος, οὐδὲ ποιήσθαι. ἐπεὶ δὲ ἀρχάμενος,
 παρῶσθαι τέ ἐργῶν τὸν βίον, ὅσθαι μάλλον δὲ φραμῆσθαι τὰ γε-
 γραμμένα, ὅσθαι μάλλον τοῖς ἀπολοφθεῖσθαι ἀπάσθαι. ὡς
 γὰρ ἡ πόλις τῶ Ἀθηναίων ὁ Ὀλυμπιον, ὅσθαι ἡ Πλάτωνος
 σοφία τὸν Ἀτλαντικὸν ἐν πολλοῖς καλοῖς μόνον ἔργῶν ἀτελῆς
 ἔσθαι. ἐπερῶσθαι οὐδὲ ὁ Σόλων ἀρχάμενος τῶ Πείσιφρα-
 του τυραννίδος, ὡς μὲν Ἡρακλείδης ὁ Ποιπικὸς ἰσόρη, συ-
 γῶν γῶσθαι, ὡς δὲ Φαίσιος ὁ Ἐφέσιος ἐλάτῶνα δυοῖν ἔπῶν.

A Solon, etsi exacta iam ætate esset, neque vllum haberet subsidium, in forum progressus, tamen habuit ad ciues concionem qua partim stultitiam eorum & ignauiam est infectatus, partim accendit & incitauit eos ne desererent libertatem. Quo tempore etiam hoc celebre dictum commemo- rauit, Fuisse antè ipsis exorientem reprimere ty- rannidem expeditius, nunc grandius esse & illu- strius constitutam iam & adultam excindere & e- uertere. Vbi verò nemo ob pauorem audiuit eum, domum discessit, sumptisq; armis atque pro fori- bus in vico positus, Ego quidem, inquit, quantum B potui, patriæ & legibus succurri. Ac deinceps te- nuit se in otio, neque amicis, vt solum verte- ret monentibus audiens fuit, verum carminibus scriptis improperauit Atheniensibus,

*Si vestra fletis culpa tot tristia passi,
 Ne velis irasci noxia turba diis:
 Hos auctos ipsi vos euexistis in arcem.
 Nunc ergo demini vos iuga ferre decet.*

Quamobrem docentibus multis mortem ei im- pendere à tyranno, rogantibusque qua refretus aded loqueretur temere, Senectute, respondit. At- qui Pisistratus sanè potitus rerum ita, Solonem obseruauit, honore & beneuolentia prosequens eum, accersensque vt hic in consilio illius esset, multaue eius instituta probaret. Namque le- ges plerasque Solonis retinuit, iisque paruit i- pse princeps, & amicos coegit. Quippe iam in dominatu apud Arcopagitas cædis accusatus, mo- destè ad iudicium stetit ad causam dicendam, quam tamen deseruit accusator. Præterea leges i- pse alias scripsit, inter quas est illa, Vt mutilati in bello ex ærario alantur. Cæterùm id Heraclides ait, quum antè in Therippo membris truncato Solon decreuisset, Pisistratum imitatum. Vt au- tem Theophrastus scriptum reliquit, nec legem de otiosis Solon, sed Pisistratus tulit, qua agrum redderet cultiorem, & infrequentiore vrbem. At Solon quum argumentosam de Atlantico ser- mone vel fabula inchoasset commentationem, quam ex doctis Sai acceperat conuenientem A- theniensibus, elanguit, non propter occupatio- nes, vt Plato vult, sed potius ex senio, operis ma- gnitudine deterritus. Nam otio quidem eum ab- undasse indicant hæ voces,

*Addiscens sio nocte dieq; senex. &
 Sunt Veneris Bacchique mihi nunc munera cordi,
 Musarumq; viros qua recreare solent.*

Atqui Plato argumentum Atlanticum præge- stiens vt amœni loci aream desertam, quæ pro- ximitatis iure ad ipsum rediret, excolere & ex- polire, cinxit ingentibus vestibulis, septis & a- triis, qualia scriptum nullum aliud nec fabula nec poema habuit, aditum. Sed quia serò ad- mouit ei manum, opus letho anteuertit. Et quo magis, quæ scripta sunt, oblectant, eo grauius opere angunt non consummato. Vt- nim vrbs Atheniensis templum Iouis Olympii, Fita argumentum Atlanticum inter scripta multa præclara solum reliquit Platonis sapientia im- perfectum. Porro fuit superstes Solon, postquam occupauit Pisistratus tyrannidem, vt memo- riæ tradidit Ponticus Heraclides, per multos an- nos. vt Phanias Ephesius, minus duobus annis. Siqui-

Siquidem cepit Pisistratus dominari Comia archonte: Hegestrato verò archonte, cuius magistratus proximus Comia fuit, Solonem refert Phantias obisse. At combusti cineres fuisse per Salaminiorum insulam dissipatos, est absurdum, ut absonum plane sit à fide & fabulosum: quod proditum est tamen cum ab aliis testibus assiduis, tum ab Aristotele philosopho.

Αὐτὸν Κωμίου μὲν γὰρ ἤρξατο τυραννίην Πισίστρατος· ἐφ' Ἡγεστράτου δὲ Σόλωνος Φησὶν ὁ Φανίας ἀποθανόντα, τὸ μετὰ Κωμίου ἀρξάμενος· ἢ δὴ ἀφ' αὐτοῦ καὶ κατακαυθέντος αὐτὸν τὸ τέφρασι παρὰ τὴν Σαλαμίνιον νῆσον, ἐστὶ μὲν ἀπὸ τῆς ἀλοπίαι ἀπίθανος πρὸ πάντων καὶ μυθώδης· ἀισχυρὰ δὲ ἔστι τὸ πρὸς τὴν ἀλλων ἀνδρῶν ἀξιολόγησιν, καὶ Αἰετοτέλους τῆς φιλοσοφίας.

PLVTARCHI P. Valerius Poplicola.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ Ποπλικόλας.

VM tali viro nos Solone comparamus Poplicolam, cui post hoc nomen populus Romanus honoris causa tribuit, ante fuit P. Valerius dictus. Apparet hūc fuisse ortum ex Valerio, qui apud maiores, ut Romani & Sabini armis depositis in vnum populum coirent, præcipuus fuit autor. Hic enim est ille qui præ cæteris reges ad colloquium perpulit conciliauitque. Eius ergo Valerius stirps, ut fama est, quum adhuc foret sub regibus Roma, insignis eloquentia erat & diuitiis: quorum his ad liberalitatem & humanitatem erga inopes exercendam, illa recte & libere pro iustitia viens, magnam statim expectationem præbuit, si quando sui iuris esset resp. fore ut primum locum obtineret. Postquam verò Tarquinius Superbum, qui nec bonis artibus regnum, sed impie & nefarie parauerat: neque regia administrabat virtute, sed superbe & tyrannice: populus perosus & grauatus casum Lucretiæ, quæ ob stuprum oblatum semetipsa trucidauit, ansam cepit ab eo desciscēdi, ac L. Brutus moliens nouare res, primum consilium confociauit cum Valerio, quo acerrimo adiutore reges expulit: quandiu putabatur populus vnum regis loco electurus ducem, conqueiuit Valerius, imperium existimans ad Brutum, qui auspiciem præbuerat se ad libertatem, pertinere potius. Quia verò auersus erat ab vnus dominatus populus nomine, atque æquiore animo dispertitam videbatur summam potestatem laturus, ideoque duos destinaret, posceretque, spe concepta cum Bruto se consulem designatum iri, offendit. Collega enim Bruto datus inuito est, pro Valerio Lucretiæ vir Tarquinius Collatinus: non ille quidem virtute Valerio præcellentior. sed primores metu adhuc suspensi multa adhuc foris molientium regum & lenociniis sollicitantium ciuitatem, ducem querebant quam acerrimum & implacabilem eorum hostem. Id indigne ferens Valerius, ideo minorem fidem haberi sibi omnia pro patria experturum, quia nulla priuatim se repulisset iniuria tyrannorum, abstinuit curia, foro temperauit, & reip. semel deposuit procurationē. Quare sermonem & metum præbuit vulgo, ne offensione animi cum regibus conspiraret, λῆς ἀπέστη, καὶ πᾶς συνηγορίας ἀπέπειπε, καὶ ὁ πρῶτος καὶ κοινὰ πάντεσσιν ὄζειλεπεν· ὥστε καὶ λόγον τοῖς πολλοῖς πρῶτος καὶ φροντίδα, φοβουμένοις μὴ δι' ὄργην πρῶτος ἐκείνου τοῖς βασιλεύσιν αἰαρέψῃ τὰ πρῶτα

Οἰούτω δὲ ἡγομένη τῶν Σόλωνι τὸν Ποπλικόλαν πρῶτος ἀλλοτρίω· ὃ τούτω μὲν ὑπερὸν ὁ Ρωμαίων δῆμος ἐξέδωκεν ἵνα πρῶτος τοῦτομα, πρὸς τούτου δὲ Πόπλιος Οὐαλέριος ἐκαλεῖτο· Οὐαλερίου δὲ καὶ ἀπογονοῦ ἐστὶ τὸ παλαιὸν ἀνδρὸς αἰνωτάτου ἡγομένου Ρωμαίους καὶ Σαβίνοις ἐκ πολέμων ἕνα ἡγεῖσθαι δῆμον. ὃ γὰρ μάλιστα τοῖς βασιλεῦσι εἰς ταῦτα πείσας συνεληθῆναι καὶ ἀφαιλάσας, ἐκείνος ἐστὶ. τούτω δὲ καὶ ἡμος πρῶτος Οὐαλέριος (ὡς φασὶ) βασιλευσίνης μὲν ἐπὶ τῆς Ρώμης, ἐπιφανῆς καὶ ἀγαθὸν καὶ πλούσιον· ἂν τῶν μὲν ὀρθῶς καὶ μετὰ παρρησίας αἰεὶ χρωόμενος ὑπὲρ τῶν δικαίων, ἀφ' οὗ δὲ τοῖς δεομένοις ἐλθόντως καὶ φιλανθρώπως ἐπαρκῶν, δῆλος καὶ δίκαιος, εἰ ἡγοίτο δημοκρατία, πρῶτος ἐστὶν. ἐπεὶ δὲ Ταρκύνιον Σούπερβον, οὔτε λαοφιλῶς τὴν ἀρχὴν καλεῖται, ἀλλ' αἰσίου καὶ πρῶτος, οὔτε χρωόμενος αὐτῇ βασιλικῶς, ἀλλ' ὑβριζόντα καὶ τυραννίδι, μισῶν ὁ δῆμος καὶ βαρυνόμενος, ἀρχὴν ἀποστάσεως ἐλαβε ὁ Λουκρητίας πάτος, αὐτῶν ἐπὶ τῶν βασιλευσίνης διεργασαμένης· καὶ Λόκιος Βερούτος ἀπὸ μόνος τῶν πρῶτων τῆς μετὰ τὴν ἐξουσίαν, ἐπὶ πρῶτον ἦλθε τὸν Οὐαλέριον, καὶ χρωόμενος αὐτῶν πρῶτος, συνεξέβαλε τῶν βασιλείων. καὶ μέγιστον μὲν ἐπίδοξον καὶ ὁ δῆμος, ἐπὶ τῶν χρωόμενων αὐτῶν βασιλευσίνης ἐρετηγὸν, ἡσυχία τῆς ἡγομένης τῆς δημοκρατίας γοητημῶν· διεχρηνομένου δὲ τῶν τῆς μοναρχίας ὀνόματος, καὶ δοκόντος αὐτῶν ἀλυπότερον τοῦ δῆμου μελετῆσαν ὑπομείναν τὴν ἀρχὴν, καὶ δύο πρῶτος ἀλλοτρίων καὶ καλοῦτος, ἐλπίζων μετὰ τῶν Βερούτου ἀρετῶν εἶσθαι καὶ συνεπατάσθαι, διήμωρτεν. ἠρέθη γὰρ ἀκοιπῆ τῶν Βερούτων σωματῶν αὐτῶν τῶν Οὐαλερίου Ταρκύνιος Κολλατίνος, ὁ Λουκρητίας ἀνὴρ, ὅθεν ἐρετῆ Οὐαλερίου ἀφαιρέων. ἀλλ' οἱ δυνατοὶ δεδιότες τοῖς βασιλεῦσι, ἐπὶ πολλὰ πειρώσας ἐξώθεν, καὶ μαλάσσοντας τὴν πόλιν, ἐβούλοντο τὸν ἐκείνων αὐτοῖς ἐρῶν ἔχθρην ἐρετηγὸν, ὡς οὐχ ὑψοσόμενον. ἀφρακτῶν οὖν ὁ Οὐαλέριος εἰ μὴ πᾶσι βίεται πάντα πρῶτος ἐνεκεν τῆς πατρίδος, ὅτι μὴδὲν ἴδια κακὸν ὑπὸ τῶν τυράννων πέποιθε, τῆς τε βου-